

Медаль
Нельсона
Мандели
вручено
МАУП за високі
досягнення в
розвитку освіти
та внесок у
міжнародну
співпрацю

Федерація патріотичних видань України

Всеукраїнський загальнополітичний освітянський тижневик
Міжрегіональної Академії управління персоналом

ПЕРСОНАЛ

МІЖРЕГІОНАЛЬНА
КАДЕМІЯ
УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ

№ 37 (136)

14 – 20 вересня 2005 року

Ціна договірна

АНОНС
номера
ПІСЛЯМОВА

4-5

«Боротьба за
українську
владу – умова
національного
буття»

ТЕМА

Кіса Вороб'янінов
хоче стати
лобістом України
в США

10-11

ПОДІЯ

12

Свято дужих
на батьків-
щині Івана
Піддубного

ДЕНЬ АКАДЕМІЇ

14

Росіяни
знайом-
ляться
з книгами
МАУП

КІНЕЦЬ ЄДНОСТІ ПОМАРАНЧЕВОЇ

«Усі вільні...
Усім
дякую...»

За традицією, саме такими словами кінорежисери дякують творчому колективу після закінчення знімального дня. Приблизно така ж ситуація нині спостерігається в політичному житті України. Де режисером — Президент України, головними героями — вже колишні Прем'єр-міністр Юлія Тимошенко і экс-голова РНБО Петро Порошенко. Решта ж українців, незалежно від статків і політичних уподобань, — масовка. Ось лише зі сценаристами якось не склалося. Зрештою, початок «фільму» під назвою «Помаранчева революція» був дуже обнадійливим. Однак вже до середини «картини» щось не склалося зі спільним проектом. У результаті замість традиційного «кінець» у титрах вбачається не менш традиційне — «далі буде». Щоправда, зйомки продовження «фільму» перенесено на пізніший термін — парламентські вибори. А те, що нас очікує нове захоплююче кіно, вже сумнівів ні в кого не викликає. Тільки посади в «кіногрупі» цього разу зміняться. І ті, хто був «масовкою», стануть режисером, сценаристом і продюсером в одній особі. Що з того вийде — побачимо. Утім, сподіватимемося, цей «фільм» не перетвориться на довготривалу «мильну оперу».

✓ **Відкриття**

НОВИЙ НАВЧАЛЬНО- КОНСУЛЬТАЦІЙНИЙ ЦЕНТР МАУП

Цими днями між Міжрегіональною Академією управління персоналом і Науково-виробничим центром «Савад» (Баку) відбулося підписання угоди про співпрацю та створення на базі науково-виробничого центру «Савад» навчально-консультаційного центру МАУП.

Угоду підписали президент МАУП Георгій Щокін та заступник директора науково-виробничого центру «Савад» Рашад Алієв. Уже першого навчального року у Центрі навчатимуться 50 студентів з перспективою збільшення їх до 300. Центр «Савад» надає навчальні послуги до рівнів бакалавра і магістра.

✓ **Відзнаки**

АКАДЕМІЯ НАГОРОДИЛА НАЙКРАЩИХ СПІВРОБІТНИКІВ

За значний внесок у розвиток і становлення вітчизняної науки, підготовку висококваліфікованих спеціалістів, плідну науково-педагогічну діяльність Міжрегіональна Академія управління персоналом нагородила своїх найкращих працівників. Відзначено, зокрема, представників професорсько-викладацького складу. Вручаючи нагороди — почесні грамоти та медалі, — ректор Академії, професор Микола Головатий відзначив високий професійний рівень викладачів, які нині працюють в Академії, особливо її молодих викладачів.

✓ Проблема

Заява Української Консервативної партії
З ПРИВОДУ КРИЗИ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ В УКРАЇНІ

Українська Консервативна партія (УКП) з перших кадрових призначень нової влади рішуче і послідовно виступала проти неукраїнської, за своєю сутністю, кадрової політики. Ми звертали увагу Президента і Прем'єр-міністра України на те, що склад уряду, як і інших центральних органів влади, не відповідає інтересам української титульної нації. Зокрема до 45% нардепів, які мають єврейське походження, додалося ще 45% високопосадовців з тієї ж національної меншини. Не маючи нічого проти будь-якої національної належності, УКП водночас виступає за українську владу в Україні і вимагає від чинного Президента припинити нехтування національними українськими кадрами, якими так багата наша держава.

Ми хочемо (і це є нашим природним правом),

щоб українська влада належала українцям, щоб українці самі визначали свою долю і самі керували своєю Державою. Ми всі вже «ситі по горло» «єврейськими геніями» на кшталт Червоненка. Досить! Українська національна революція була спрямована передусім проти Кучми і його переважно єврейського оточення в особах Пінчука, Медведчука, Суркіса, Табачника, Піскуна та ін. Наразі обличчя нової влади почали уособлювати Порошенко, Червоненко, Зінченко, Зварич, Жванія, Рибачук, Турчинов, Герасценко та інші, яких так само пов'язують із єврейськими колами. Ми вимагаємо від чинного Президента України негайно припинити зумисне обмеження присутності українців у владі і рішуче повернути українській кадровій політиці її національне обличчя!

Звільнений з посади

Держсекретаря О.Зінченка, один з організаторів СДПУ(о) — «партії влади євреїв в Україні» — блискучо замінений О.Рибачуком, який, на думку багатьох українців, також має єврейське походження. В українському суспільстві після цього призначення зміцнюється відчуття того, що посада глави президентської адміністрації давньо запродана єврейській меншині, оскільки ця посада обіймають весь час її представники. Щойно відправлено у відставку уряд, очолюваний Ю.Тимошенко, а новий його склад доручено формувати Ю.Єханурову. Не маючи нічого проти пана Юрія як людини і фахівця, українські консерватори водночас ставлять запитання: «Невже в багатомільйонній Україні Президент не знає жодного етнічного українця, який був би достойним очолити уряд і представляти у світі свою рідну

Державу?»

Державна кадрова політика може бути ефективною лише тоді, коли вона є національною, коли при владі перебувають патріоти, коли абсолютна більшість можновладців кровно належать до титульної нації — єдиного господаря своєї країни. Тому ми вимагаємо від Президента України припинити довготривале нехтування українськими кадрами, припинити нашу національну честь і гідність і сформувати новий уряд переважно з українців — порядних, національно-свідомих фахівців. Саме такі урядовці потрібні Україні, і їм має належати влада.

**Президія
Національної Ради
Української
Консервативної
партії**

✓ Економіка

ТІНЬОВІ СХЕМИ
ЗНОВУ В ДІЇ

Виконувач обов'язків першого віце-прем'єр-міністра України Анатолій Кінах заявив про відновлення контрабандних схем імпорту товарів. За його словами, у березні щомісячна сума надходжень коштів до держбюджету від імпорту товарів сягнула позначки 2,7 млрд грн. З того часу цей показник фактично не змінювався. «Це ознака відновлення тих схем контрабанди, які діяли раніше: перерваний транзит, маніпуляції з мінімальною митною вартістю, нові шляхи перетину митного кордону без сплати податків, корупція в структурах, які повинні захищати митні кордони», — зазначив А.Кінах.

За його даними, за вісім місяців цього року надходження до держбюджету від Державної митної служби становили 19,4 млрд грн, що на 8,3 млрд грн, або на 74%, більше, ніж за відповідний період минулого року.

✓ Оборудки

ПІНЧУК РОЗПРОДУЄ МАЙНО

Група «Євраз» витратила близько \$25 млн на купівлю в промислово-фінансового концерну «Придніпров'я», який контролює бізнесмен Віктор Пінчук, міноритарних пакетів акцій Орджонікідзевського і Марганецького ГЗК. Про це повідомив директор з корпоративних питань «ЄвразХолдингу» Олександр Фролов.

«Купівля ГЗК стала од-

✓ Спектр

ЯК ВИ ОЦІНЮЄТЕ
ВІДСТАВКУ УРЯДУ?

Микола ГОЛОВАТИЙ, перший віце-президент, ректор МАУП, професор:

— На превеликий жаль, ця суспільно-політична криза засвідчує, що сподівання учасників Помаранчевої революції не підтверджуються реальними політичними діями. Я особисто пояснюю рішення Президента про відставку уряду не тим, що він неспроможний був урегулювати стосунки між політичними лідерами — Порошенком, Тимошенко, Зінченком. Підбираючи соратників, Віктор Андрійович вчинив неправильно. Політична команда повинна формуватися, по-перше, за етнічним принципом (тобто з представників титульної української нації), по-друге, Президент мав справді подбати про відокремлення бізнесу від політики. Глава держави практично не пояснює, чому він звільнив уряд. Публічність, харизматичність чиновника чи відсутність домовленості між політиками — це не аргумент для відставки виконавчої влади. Прес-конференція Юлії Володимирівни виглядала більш ґрунтовною й доказовою. На мою думку, рівень авторитету й ступінь довіри до Президента, безумовно, падає. Натомість рейтинг «Батьківщини» зростає, особливо завдяки тому, що на вибори цей блок іде самостійно.

Микола СЕНЧЕНКО, доктор технічних наук, директор Книжкової палати:

— Я не засуджую дії Президента. На мою думку, екс-члени Кабінету Міністрів за цей час нічого суттєвого не зробили. Проте Юлію Володимирівну варто було б залишити на своїй посаді. Вважаю, Віктор Андрійович піддається негативному впливу свого оточення. Звідси — й відставка уряду.

Юрій БОНДАР, віце-президент МАУП з видавничої діяльності та ЗМІ:

— Чогось такого варто було очікувати. Адже склад вищих державних органів засвідчив, що виголошені на Майдані декларації одразу ж забули. Про конфлікт інтересів держави та приватних осіб, зокрема Порошенка й Червоненка, багато хто попереджав, в тому числі й Українська Консервативна партія. Шкода, що внаслідок цього конфлікту генератор багатьох революційних ідей став заручником бізнесових амбіцій, а Президент, рятуючи своє бізнесоточення, пожертвував Юлією Тимошенко. На мій погляд, Ющенко, ствердивши себе таким рішенням адміністративно, підписався під актом власної безпорадності у відстоюванні українських інтересів. Бажаючи розрубати гордіїв вузол, Віктор Андрійович вирішив відсторонити нібито всіх. Та це відсторонення бізнес-структур видається примарним.

Єлизавета КОНОВАЛЕНКО, студентка 3 курсу Інституту права МАУП:

— На мою думку, Президент ухвалив помилкове рішення. Особисто я здивована його діями. Мені здається, що це спланована акція Ющенка, Тимошенко, Порошенка й інших урядовців. Адже Юлія Володимирівна так просто не здалася б, а натомість вона дуже спокійно відреагувала на своє звільнення. У Ющенку я розчарувалася, бо він вчинив не як лідер, глава держави, а як людина, якою керують олігархи. Зрештою, ніколи не вважала Ющенка сильним і волею політиком. Жодна з його помаранчевих обіцянок так і не виконана.

Олена ГОЛОВКО, студентка 3 курсу Інституту права МАУП:

— Вважаю, що Президент скористався своєю командою. Нині до державного керма повертається стара влада. Ющенко обдурих людей, і народ втрачає віру в нього. Юлію Тимошенко не вважаю жертвою. На мою думку, в неї свої плани, і в них немає місця Віктору Андрійовичу.

✓ Феміда

10 — «ЗА», 4 — «ПРОТИ»

Конституційний Суд визнав конституційним законопроект про внесення змін у Конституцію №3207-1. За це рішення проголосували десять суддів КС, проти — чотири.

Законопроект №3207-1 стосується змін у місцевому

самоврядуванні. 8 грудня 2004 його було прийнято в першому читанні в пакеті із законопроектом змін до Конституції, що передбачав перетворення України у парламентсько-президентську республіку, і законом про вибори.

Конституційний Суд

дійшов висновку, що запропоновані в законопроекті зміни до Конституції «не спрямовані на ліквідацію незалежності чи порушення територіальної цілісності України, а отже, вимог частини першої статті 157 Конституції України дотримано».

✓ Справа Гонгадзе

ВІД ЛИТВИНА ВИМАГАЮТЬ ПОЯСНЕНЬ

Вдова журналіста Герорґія Гонгадзе Мирослава Гонгадзе вимагає від Голови Верховної Ради України Володимира Литвина пояснити його роль у справі про вбивство журналіста.

«Я не хочу нікого огульно звинувачувати, але Литвин повинен пояснити свою роль у цій справі», — сказала вона.

Вдова журналіста пред'явила спікеру парламенту низку звинувачень. Зокрема, за її словами, «Литвин не допускав

слухання звіту (у Верховній Раді), який хотіла прочитати слідча комісія у справі Гонгадзе». Вона нагадала, що людина з голосом спікера на півках Мельниченка «намагається пояснити тодішньому Президенту Кучмі, яким чином загасити цей скандал (у зв'язку зі зникненням Гонгадзе)». Зокрема він нібито запропонував екс-Президентові подзвонити на один з українських телеканалів і замовити в політичній програмі сюжет про те, що «в Україні щодня

зникає велика кількість людей». «Це конкретне замовлення», — заявила Мирослава Гонгадзе, додавши, що ця програма все-таки вийшла в ефір. «Такі дії, я думаю, були непоодинокими», — припустила вона.

Крім того, за її словами, два роки тому Литвин пообіцяв «пізніше поговорити» з нею про його роль у справі про вбивство Гонгадзе, проте «зустрічей після цього не було».

За повідомленням ІМІ

✓ Соціопитування

ЄВРОПЕЙЦІ ПРОТИ РОЗШИРЕННЯ ЄС

Жителі Європи виступають проти подальшого розширення Європейського Союзу. Такі дані опитування, проведеного центром Eurobarometre. Підсумки соціологічного дослідження були опубліковані Європейською Комісією. З'ясувалося, громадяни ЄС ще можуть погодитися на приєднання Болгарії (так думають 50% опитаних). А ось Румунію і Туреччину в єдиній європейській родині вони бачити не хочуть. На підтримку цих країн виступили відповідно 45 і 35% учасників опитування.

Наразі соціологи відзначають, що число супротивників подальшого

розширення ЄС поступово збільшується. Ця тенденція намітилася в травні 2004 року, коли в Євросоюз вступили країни Східної Європи. З жовтня минулого року загальне число європейців, що виступають за подальшу інтеграцію, скоротилося на 3%—50%. Найбільше «євроскептиків» — у Німеччині та Франції, де розширення ЄС схвалюють відповідно 33% і 32% громадян. Експерти зазначають, що 61% жителів країн ЄС загалом позитивно ставляться до Конституції ЄС — що на 7% менше, ніж минулої осені. Варто сказати, що теоретична можливість вступу Туреччини

в ЄС фактично розділила європейське суспільство. Експерти вважають, що саме цей аспект багато в чому вплинув на підсумки референдумів у Нідерландах і Франції, більшість громадян яких сказали «ні» Основному закону ЄС. Крім Румунії, Болгарії і Туреччини, на вступ до ЄС також серйозно розраховували Хорватія, Боснія і Герцеговина.

Усього до ЄС нині входять 25 країн. Опитування центром Eurobarometre проведено у травні — червні 2005 року, у ньому брали участь 23 тисячі 328 чоловік. Похибка дослідження становить від 1,9 до 3,1 процентних пунктів.

✓ Аналітична довідка

КАДРОВИЙ СКЛАДНИК СУЧАСНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ВЛАДИ

Кадрова мудрість відпрацювала чітку форму підбору кадрів державних управлінців, яка складається з трьох «П»: патріотизм, порядність, професіоналізм.

Ця формула відповідає і науковому підходу до кадрових проблем, де виявляють виразність емоційно-вольових, моральних і професійних якостей претендентів на високі державні посади. Наразі патріотизм як один з навиразніших показників емоційно-вольової сфери сучасного українця передусім є ознакою носія української національної ідеї, яка полягає у збереженні та розвитку традиційних духовних цінностей, захисті етнокультурного буття та

національної держави. Порядність — сукупна характеристика морально-етичних якостей особистості, а професіоналізм передусім означає відповідність професійної освіти та управлінського досвіду обійманій посаді. Оцінювання високопосадовців, зокрема експертне, за трьома названими параметрами дає загальне уявлення про відповідність їх своїм посадам. Кожний з цих параметрів може отримати одну з трьох оцінок: «мінус», «плюс» або знак

запитання, коли цей параметр не має необхідної для оцінювання виразності. У результаті можна скласти певний рейтинг високопосадовців з оцінками від «+3» до «-3». У такому рейтингу можна виокремити такі групи (див. табл.): тих, хто заслуговував на підвищення (+3); тих, хто має шанс удосконалити певні якості (+2); тих, хто складає групу «середняків» і не дав майже жодних результатів (+1, 0, -1); тих, кого негайно варто було звільнити із обійманих ними державних посад (-2 та особливо -3). Таким чином, згідно з цією експертною оцінкою, яку підготували 15 фахівців у галузі управління (зокрема чотири доктори наук і чотири кандидати наук), повністю не відповідали своїм посадам такі високопосадовці: генпрокурор С.Піскун, віце-прем'єр Р.Безсмертний, віце-прем'єр О.Рибачук, міністр транспорту і зв'язку Є.Червоненко, міністр з надзвичайних ситуацій Д.Жванія, міністр юстиції Р.Зварич, секретар РНБО П.Порошенко (вже звільнений), голова СБУ О.Турчинов.

Рейтинг експертних оцінок високопосадовців

Прізвище	Посада	Оцінки			
		Патріотизм	Порядність	Професіоналізм	Загальна
Тарасюк Б.	міністр закордонних справ	+	+	+	+3
Семенюк В.	голова Фонду держмайна	+	+	+	+3
Пинзеник В.	міністр фінансів	+	?	+	+2
Поліщук М.	міністр охорони здоров'я	+	?	+	+2
Томенко М.	віце-прем'єр	+	+	?	+2
Тимошенко Ю.	прем'єр-міністр	?	?	+	+1
Терехін С.	міністр економіки	?	?	+	+1
Білозір О.	міністр культури	+	+	-	+1
Баранівський О.	міністр з питань АПК	?	?	+	+1
Павленко Ю.	міністр молоді і спорту	?	?	+	+1
Шандра В.	міністр промисловості	?	?	?	0
Кінах А.	перший віце-прем'єр	-	?	+	0
Кириленко В.	міністр праці	+	?	-	0
Плечков І.	міністр палива	-	-	+	-1
Ніколаєнко С.	міністр освіти	-	+	-	-1
Луценко Ю.	міністр внутрішніх справ	?	?	-	-1
Ігнатенко П.	міністр з охорони середовища	?	?	-	-1
Гриценко А.	міністр оборони	-	?	-	-2
Піскун С.	генпрокурор	-	-	-	-3
Безсмертний Р.	віце-прем'єр	-	-	-	-3
Рибачук О.	держсекретар	-	-	-	-3
Червоненко Є.	міністр транспортної зв'язку	-	-	-	-3
Жванія Д.	міністр з надзвичайних ситуацій	-	-	-	-3
Зварич Р.	міністр юстиції	-	-	-	-3
Порошенко П.	секретар РНБО	-	-	-3	-
Турчинов О.	голова СБУ	-	-	-	-3

✓ Звернення

ХТО СТОІТЬ ЗА «РЕФОРМУВАННЯМ» НЕДЕРЖАВНИХ ВНЗ?

Прем'єр-міністрів України

Звертаємося до Вас від імені найбільшого вищого навчального закладу недержавної форми власності — Міжрегіональної Академії управління персоналом (МАУП) з приводу серйозних порушень Закону, до яких припускається Міністерство освіти і науки України щодо МАУП та інших вищих навчальних закладів недержавної форми власності. Нині в Україні діє 202 вищі навчальні заклади недержавної форми власності, в яких навчається близько 270 тисяч студентів. Це п'ята частина всіх ВНЗ і десята частина студентського контингенту країни. Навчальні заклади недержавної системи освіти різних форм власності — чи не єдина галузь, яка ще залишилася переважно в українських руках після тотального пограбування народного господарства країни за часів Кучми, і вона є надзвичайно важливим чинником громадянського суспільства. Закони України, які регулюють податкові відносини, з одного боку, і пра-

вові відносини у сфері освіти — з іншого, містять багато суперечностей. Освітнянські закони звільняють навчальні заклади від оподаткування, податкові — ні. Незважаючи на це, вищі навчальні заклади недержавної форми власності позбавлені державної допомоги, хоча сплачують чималі податки й підготували за час незалежності сотні тисяч фахівців, які беруть щонайактивнішу участь у суспільних перетвореннях. І це попри те, що різні посадовці й державні інституції тим чи іншим чином намагалися обмежити їхній вплив у суспільстві, «урізати» права й посилити відповідальність. Зараз у Міністерстві освіти і науки виникла нова заганка — терміново змінити назви всіх без винятку недержавних вищих навчальних закладів з перетворенням їх із товариств, якими вони є в переважній більшості, в установи, статус яких, згідно з чинним новим цивільним законодавством, ще достатньо не визначений і не вивчений. Найімовірніше, йдеться про намагання відірвати власників від їхніх закладів з очевидною пер-

спективою знищення недержавної системи освіти. Тим, хто не змінює назви закладів, відмовляють у погодженні статутів, видачі ліцензій і сертифікатів про акредитацію. Усі ці дії є грубим порушенням міжнародного і вітчизняного законодавства, зокрема статті 1 Першого протоколу до європейської конвенції про захист прав і основних свобод людини, статті 17 Загальної декларації прав людини, статей 19 і 41 Конституції України, Закону України «Про власність». Держспоживстандарт України видав явно незаконний наказ від 28 травня 2004 р. № 97 «Класифікація організаційно-правових форм господарювання», який не тільки не враховує вимог усіх законів України, а навіть не погоджений з Міністерством юстиції України, яке фактично і формально не підтримало дії Міносвіти, до речі, як і Держкомпідприємством. У разі надання закладам освіти організаційно-правової форми — установи — виникають зовсім нові правовідносини. Власник, який заснував за-

клад, не матиме жодного стосунку до управління ним. Натомість хто визнає чатиме невідповідність закладу соціальній меті (ст. 101 Цивільного кодексу)? Усе це нагадує «соціалістично-комуністичний» (або «сіоністично-комуністичний»), що практично одне й те саме) підхід, злочинний як і все, що породило вчення «наукового комунізму». Просимо негайно закласти до порядку членів свого уряду, які переплутали незалежну Україну з Українською Радянською Соціалістичною Республікою. До листа додаємо підбірку законодавчих і підзаконних нормативних документів, аналіз яких юридичним управлінням Кабміну надасть неупереджений об'єктивний висновок про безпідставність і незаконність вимог чиновників МОН, за спиною яких стоять люди і структури, які явно не є друзями України та її народу.

Президент МАУП
Г.В.ЩОКІН

✓ Звідки статки?

ВИМОГА ЩОДО ПОРУШЕННЯ КРИМІНАЛЬНИХ СПРАВ

Генеральний прокурор України Службі безпеки України

Міністерству внутрішніх справ України

Польський журнал Wprost надрукував список найбагатших людей за 2005 рік, серед яких сім українських (насправді переважно єврейських) олігархів: — **Ігор Коломойський** (дніпропетровська група «Приват») — 2,8 млрд дол.; — **Сергій Тарута** («Індустріальний союз Донбасу») — 2,4 млрд дол.; — **Ринат Ахметов** («Систем Кепітел Менеджмент») — 2,1 млрд дол.; — **Віктор Пінчук** (корпорація «Інтерпайп») — 1,5 млрд дол.; — **Федір Шпиг** (банк «Аваль») — 800 млн дол.; — **Олександр Ярславський** (Укрсиббанк) — 650 млн дол.; — **Петро Порошенко** (колишній секретар РНБО) — 350 млн дол. У попередні роки цей журнал серед найбагатших людей називав такі

прізвища (крім наведених вище): — **Леонід Кучма** (колишній президент України); — **Віктор Медведчук** (колишній глава президентської адміністрації); — **Вадим Рабинович** (єврейський «професійний» діяч з кримінальною біографією); — **Григорій Суркіс** («професійний» футболіст, поплічник В.Медведчука); — **Микола Азаров** (колишній керівник податкової служби). Оскільки в новітній Україні ні за економічними, ні за юридичними законами було неможливо отримати особисті статки в мільярди та сотні мільйонів доларів, вимагаємо від Генеральної прокуратури, СБУ, МВС негайно порушити проти всіх названих вище громадян України кримінальні справи за фактом оприлюднення їхніх надзвичайних доходів та оприлюднити результати цього розслідування.

Президія
Національної Ради
Української
Консервативної партії

✓ Офіційно

ЗУПИНИТИ НЕПРАВОМІРНІ ДІЇ ДАК

Міністру освіти і науки України

Вищі навчальні заклади України небюджетної форми фінансування останнім часом зіткнулися з ситуацією, коли всупереч Положенню про акредитацію ВНЗ затримується видача сертифікатів у випадках саме позитивної акредитації. Мотив такої затримки — необгрунтована вимога Державної акредитаційної комісії України, підтримана Управлінням ліцензування й акредитації Міністерства освіти і науки України, про переєстрацію статутних документів недержавних вищих закладів освіти. Це необ'єктивна й неправомірна вимога — на Міністерство освіти і науки жодними законодавчими та нормативними актами ніколи не покладалося обов'язок визначення або зміни організаційно-правової форми господарювання будь-якими суб'єктами такої діяльності, зокрема і ВНЗ. Нагадаємо: кожен ВНЗ, відповідно до законодавства про освіту, має право самостійно обирати форму господарювання згідно з чинним законодавством про освіту. Ми повинні керуватися і тим, що державна класифікація не має такої організаційно-правової

форми, як приватний навчальний заклад, на чому наполягають окремі функціонери в галузі освіти, зокрема і ті, хто працює в міністерстві та ДАКу. Оскільки вимога міністерства перетворити окремі недержавні ВНЗ в установи не відповідає чинному законодавству, а головне — спричинить порушення законних майнових прав їхніх акціонерів, які гарантуються Конституцією України (ст. 41), Законом України «Про власність» (ст. 2) та ін., просимо врегулювати цю суперечність, а саме — унеможливити неправомірні дії ДАК України. Сподіваємося, Станіслав Миколайовичу, на ваше розуміння й недопущення надалі таких дій. За дорученням членів Конфедерації (понад 30 вищих навчальних закладів майже з усіх регіонів України) та рішенням Президії Конфедерації.

З повагою голова
Правління Конфедерації недержавних вищих закладів освіти України, заслужений працівник освіти України, доктор політичних наук, професор
М.ГОЛОВАТИЙ

Відверта розмова

— Пане Георгію, Президент України Віктор Ющенко на своїй прес-конференції після відставки уряду та інших високопосадовців заявив, що відповідальність за гучний корупційний скандал у владі лягає на кожного. Чи згодні Ви з такою тезою?

— Не згоден. Не можуть бути винними знеособлені «всі», оскільки винуватці завжди мають конкретні прізвища. Я впевнений, що в нинішній, до речі, дуже прогнозований кризі влади найбільше завинив сам Віктор Андрійович. Він нині — Глава Держави, якому більшість українських виборців після тривалої, небезпечної, вельми драматичної боротьби з попереднім антинародним режимом довірили всю повноту влади. Усі ми сьогодні розуміємо, що учасники Української Національної революції 2004 року боролися не так за Ющенка і Тимошенка, як проти Кучми і його оточення, яке є переважно єврейським. Це оточення узурпувало в Україні владу, влаштувало її чергове масове пограбування, заселило інформаційний простір антиукраїнськими телеканалами, газетами, інтернет-виданнями, впровадило кримінально-олігархічний режим і наполегливо здійснювало підступну політичну денационалізацію українства: паплюжило традиційну віру, духовні цінності, великих провідників нації — Тараса Шевченка, Івана Франка, Лесю Українку.

Тому після повалення режиму Кучми та його єврейського зятя Пінчука разом з єврейськими ж дітьми Медведчуком, Табачником, Суркісом і багатьма іншими україножерами, перше, чого очікувала українська громадськість від нової влади, — це відкритого судового процесу над організаторами чергового пограбування України, у результаті якого українство зменшилося на 5 млн. Тобто йдеться про неоголошену війну, окупацію країни агресивною чужинською клікою, яка нищила і продовжує нищити місцеве населення, що в основному становить титульну націю. Знищення титульної нації, як і в попередні роки страшних для України етнічних чисток у формі «червоного терору» та кількох голодоморів, зорганізованих знову ж таки переважно єврейськими дітьми, призводить до появи в країні нових «космополітичних» господам, які заявляють про свої права на надра, землю та інші багатства України. Тому «тест на українськість» нової влади полягав саме в її готовності захистити українство і прилюдно покарати його чужинських винуватців. Однак цього не відбулося, і нині вся ця злочинна камарилья знову бігає порошенко-сурківсько-пінчуківськими телеканалами і нахабно посміхається нам зі шпальт своїх антиукраїнських газет.

— Тобто ви вважаєте, що принципової зміни за

нової влади не відбулося?

— Саме так. Погляньте на склад уряду, який щойно пішов у відставку, і спробуйте назвати справжніх носіїв української національної ідеї. Проблематично? Авжеж! Я не вірю, що Президент Ющенко не розумів, кого він призначає на відповідальні пости. Хіба не зрозуміло, наприклад, що Євген Червоненко — офіційний представник

Призначення таких осіб на найвищі посади силового блоку могло призвести лише до одного — катастрофічного послаблення (аж до втрати дієздатності) армії, міліції і спецслужби України. Я вже не кажу про відновлення на посаді Генпрокурора сумновідомого Піскуна, якого на цю посаду вперше призначили Медведчук і Кучма і який пов'язаний (через Пінчу-

ка) з олігархічно-кримінальною клікою. Нічого, крім обурення, не могло викликати і призначення на міністерську посаду такого собі Жванії, який, як і другий міністр — Плячков, не в змозі навіть вичити державну мову. Не дуже позитивні характеристики, як на мене, заслуговують і деякі інші високопосадовці, особливе місце серед яких належить, безумовно, Зінченку. Це характерний приклад ренегатства, яке стає дедалі найвиразнішою рисою політика: спочатку — один з керівників єврейсько-більшовицького «комсомолу», потім — один з організаторів СДПУ(О), яка, за висловом колишнього «есдека» Нечипорука, є «партією влади євреїв в Україні», нарешті — «помаранчевий революціонер», який через півроку зраджує і своїх нових соратників. Навіть такий побіжний погляд на найближче оточення Віктора Андрійовича свідчить про те, що сутність нової влади просто не могла змінитися, оскільки в цьому оточенні майже не було носіїв української національної ідеї. Я хочу наголосити, що це оточення не було нав'язано Президенту України після його перемоги. Ні, воно сформувалося задовго до цього на підставі дружніх, родинних стосунків, що свідчить про особливу приємність для Віктора Ющенка саме такого оточення. Мені, наприклад, достеменно відомо, що справжній Герой України Левко Лук'яненко кілька місяців домагався зустрічі з чинним Президентом, щоб відверто обговорити ситуацію в державі, але Віктор Ющенко так його і не прийняв.

— А що Ви думаєте, пане Георгію, про прем'єрство Юлії Тимошенко?

— Юлія Тимошенко, на мій погляд, була єдиною, кого Віктор Ющенко не міг не призначити. Вона справді багато зробила для повалення режиму Кучми і за це заслуговує на вдячність. Єдине питання — мотив. Тобто бажання повалити злочинний режим було викликано внутрішньою

українською сутністю цієї жінки чи зовнішніми обставинами, пов'язаними з її безпекою? Нині оприлюднено дані про фінансових спонсорів політичних партій в Україні. Виявляється, «Батьківщину» фінансує (напевне, свою, а не українську) відома група «Приват», яку очолюють не дуже публічні єврейські олігархи Коломойський і Дубілет. Однак Коломойський — це найбагатша, згідно з рейтингом польського журналу Wprost, людина Центральної та Східної Європи. Його статки оцінюються в 2,8 мільярда доларів! Де він узяв ці мільярди в Україні? Я переконаний — в кожного з нас! Цей факт не додає патріотичного іміджу Юлії Володимирівні, яку здав навіть відвертий єврейський міністр Червоненко, прилюдно оголосивши через свою прес-службу про її єврейське походження. І хоча Юлія Тимошенко спростувала заяву свого міністра, наголосивши, що її батько Гірка Володимир Абрамович — «прибалт», це не зовсім розвіяло думку про її неукраїнськість. Бо українці знають: національності «прибалт» у природі не існує, як і «Володимирів Абрамовичів» серед естонців, латишів і литовців. Довершує цю етнополітичну картину призначення радником експрем'єра відомого багатством єврея М.Бродського, колишнього муляра, який згодом, як повідомляли українські ЗМІ, відмивав разом із Суркісом кримінальні гроші через свої структури «Денді». До того ж Бродський увійшов і до керівництва партії Ю.Тимошенко «Батьківщина». Туди ж потрапив і колишній харківський таксист О.Фельдман, пов'язаний, за повідомленням Е.Ходоса, з єврейською «Батьківщиною». Туди ж потрапив і колишній харківський таксист О.Фельдман, пов'язаний, за повідомленням Е.Ходоса, з єврейською «Батьківщиною». Туди ж потрапив і колишній харківський таксист О.Фельдман, пов'язаний, за повідомленням Е.Ходоса, з єврейською «Батьківщиною».

Однак і це ще не все. До нас надходять дані про те, що так звана група «Приват», очолювана євреями Коломойським і

Дубілетом, пов'язана саме з Хабадом, яку єврейський публіцист Ходос у багатьох своїх книжках відкрито звинувачує в оскаженілому єврейсько-нацистському фашизмі. Подейкують, саме цей зловісний Хабад і був головним ініціатором політичної реформи в Україні, яка змогла об'єднати навіть Медведчука і Мороза. Суть цієї реформи полягає в максималь-

організованого єврейства, одну з яких уособлювали Коломойський — Дубілет, іншу — Пінчук, єврейський зять Кучми. За Пінчуком у владних структурах стояв, як повідомляють ЗМІ, Порошенко — на той час секретар РНБО, а за євреями Коломойським і Дубілетом — Прем'єр-міністр Тимошенко. Конфлікт на Нікопольському феросплавному заводі залишився не-

«БОРОТЬБА ЗА УКРАЇНСЬКУ НЕОБХІДНА УМОВА УКРАЇНСЬКОГО

Інтерв'ю з головою Української Консервативної партії (УКП) Георгієм Щокінім

ному обмеженні прав Президента, якого обирає весь український народ, і передачі цих повноважень прем'єр-міністрам, якого затверджує парламент, де вже нині, згідно з даними, оприлюдненими Валентином Семенюком, більш як 45 відсотків єврейських депутатів. Тому Хабад, як стверджує наше джерело, висував через свої структури, зокрема групу «Приват», одразу дві кандидатури на посаду Прем'єр-міністра України: якщо перемагає Янукович — Прем'єром стає їхній ставленик Тігіпко, якщо Ющенко — то Тимошенко. Особа Президента наразі їх не дуже цікавила, оскільки зосередження державної влади передбачалося в прем'єрських руках.

Те, що група «Приват» не тільки бізнесова структура, опосередковано підтверджує і ситуація навколо викраденого в українського народу Нікопольського феросплавного заводу, яка, зрештою, і призвела до нинішньої кризи влади. На цьому українському заводі зіштовхнулися представники двох гілок

вирішеним, а Прем'єра і секретаря РНБО вже відправлено у відставку. Тобто організоване єврейство, представлене його олігархами та його представниками у владних структурах, не зупиниться навіть перед державною кризою. Це свідчить велику небезпеку, що приховує у собі це національно-злочинне угруповання з його розгалуженою системою. Тому так важливо для майбутнього незалежної України призначення на високі державні посади передує національних кадрів. Це стосується і радників чинного Президента, серед яких багато не тільки євреїв, а й громадян інших країн на кшталт Пасхавера, Кантора, Немцова... Загалом така непропорційно висока квота єврейства в оточенні Президента Кучми і Президента Ющенка засвідчує: ці керівники держав не були і не є самостійними політичними постатями, справжніми провідниками нації.

— Після гучної відставки з посади Держсекретаря Зінченка буквально на третій день на його місце

призначено Рибачука, який обіймав посаду віце-прем'єра з євроінтеграції. Жодних успіхів на цьому державному поприщі у Рибачука не помічено. Однак він отримав нове високе призначення. Як Ви це прокоментуєте?

— У мене враження, що цю важливу державну посаду «хтось» заборонив для етнічних українців. Судіть самі — Білоблещий, Кушнарєв, Табачник,

раїнського буття.

Що ж до персоналій, то українцям гріх нарікати. Наприклад, серед старшого покоління всім відома постать Левка Григоровича Лук'яненка — людини, яка 27 років свого життя провела в ув'язненні, борючись за незалежність України, і яка тепер не може потрапити у державних справах до Президента начебто незалежної України! З-поміж

ВЛАДУ — БУТТЯ»

Медведчук, Рибачук — належать переважно до єврейської нацменшини. Можливо, винятком з цього правила був Литвин, але недовго, оскільки встиг породичатися через свою доньку з багатою єврейською родиною з Дніпропетровська, який єврейські ЗМІ називають «єврейською столицею СНД». Коментарі, вважаю, зайві. Тут потрібні не слова, а рішучі скоординовані дії українства щодо національної кадрової політики. Я не знаю, хто за походженням Олег Борисович Рибачук, але на носія української національної ідеї він не дуже схожий.

— Хто, на Вашу думку, гідний обіймати високі державні посади?

— Передусім — етнічні українці. І ось чому. Українці становлять абсолютну більшість населення України — своєї споконвічної країни. Українці, на відміну від багатьох народів світу, ніколи не залишали своєї землі, навпаки — завжди боролися її, обробляли, поливали своєю кров'ю і потом. Українці — одна з найдавніших націй людства, яка час від часу створювала різні форми своєї державної організації, що беруть початок ще в Трипільській культурі і формувалися у Київській Русі, Гетьманській Державі, Українській Народній Республіці, новітній Державі Україна. Тільки українці мають Боже право на господарювання у власній країні. Якщо комусь це не подобається, то у них завжди є можливість повернутися на історичну батьківщину і продемонструвати свої здібності там, серед свого етнічного оточення. Відповідальність за все, що відбувалося і відбувається в Україні, завжди покладалася тільки на українців — тобто титульну націю. А щоб бути національно відповідальним, треба неодмінно мати і національний мандат на владу. Це є історично, морально і життєво необхідним, оскільки від цього залежить саме існування українства. Тому боротьба за українську владу — необхідна умова ук-

середнього покоління відомі постаті Бориса Тарасюка, Василя Куйбіди, Василя Червонія, Валентина Семенюка і багатьох інших, які здатні займати самостійніші, ніж зараз, позиції у державній владі. Молодше покоління державників може бути представлене Олегом Тягнибоком, якого з двома дипломами про вищу освіту не те що не взяли до влади, а навіть виключили з «Нашої України», яка під керівництвом затятого й агресивного кучміста Безсмертного стає дедалі двозначнішою. Наразі відомо: тільки-но оновили «Нашу Україну», до неї миттєво перебігли з Народного Руху Зварич, Ключковський, Безпалій та інші єврейські депутати. Не менш характерною була і вимога прес-секретаря Герашенко, щоб Тягнибок після своєї відомої промови про «москальсько-жидівську мафію» прилюдно «вибачився» та ще й особисто перед нею, оскільки, як вона заявила, «в мене також тече ця кров». Схоже, посада прес-секретаря найвищих керівників в Україні теж заборонена для етнічних українців: у Кучми прес-секретарем була Громницька, в Януковича — Герман, що перебігла до нього з відверто сіоністського радіо «Свобода». Ті самі традиції зберігаються і за нової влади.

— Як Ви, пане Георгію, оцінюєте можливість ефективної роботи нового уряду, що формується Ю.Єхануровим?

— Приблизно так само, як і попереднього, оскільки він, на мою думку, не враховує головного — національної кадрової політики. Це, якщо не помиляюся, вже тринадцятий уряд, кожний з яких працює приблизно рік. Це — невипадково. Нестабільність державної виконавчої влади — основна всієї владної вертикалі — на руку тільки тим, хто звик «ловити рибку в каламутній воді», тобто для свідомих, згуртованих ворогів української державності. Брак чіткої національної політики у формуванні будь-яких державних структур — це ознака існування прихова-

ного керівництва державними справами. І доки наші провідники не відмовляться від цього, доти відбуватиметься вигідна для цих закулісників кадрова чехарда.

— Як, на Вашу думку, основні складники подальшого національно-державного поступу України?

— Націоналізм, державність і самоорганізація, що базуються на традиційних цінностях українства. Ми не повинні залежати від того чи іншого уряду, від того чи іншого високопосадовця. Не ми їхні слуги, а вони найняті нами за наші власні кошти працівники. І тільки від нас залежатиме перебування цих працівників на високих державних посадах. Однак для цього необхідно згуртуватися, створити потужне організоване українство. Така самоорганізація нації починається з селищних і вуличних громад, які гуртують територіальні громади міст, районів, областей і становлять по-справжньому організоване українство. Для цього треба використовувати і давні козацькі традиції самоврядування й охорони правопорядку, рішуче перебирати владу до українських рук у кожному селі, районі, місті, області й, головне, в державі. Самоорганізована нація стає непереборною і цілком самостійною у творенні власної історичної долі. Саме цього найбільше й бояться наші явні й приховані вороги.

— До речі, пане Георгію, про ворогів. У жовтні 2004 року вчинено замах на Ваше життя. Чи є новини у розслідуванні цієї справи?

— Як і очікувалося — жодних. А як, власне, можуть бути новини, якщо заступником міністра внутрішніх справ з оргзлочинності працює той самий генерал Москаль — давній поплічник Рабиновича, Шласна, Вороніна, Саприкіної та інших одіозних фігур організованого єврейства? Або хто займатиметься цією справою в Генпрокуратурі, де і досі керують Піскуном і Корняковом, які за часів Кучми — Медведчука зі шкурі лизали, аби тільки порушити проти мене кримінальну справу за звинувачення у так званому розпалюванні міжнаціональної ворожнечі, що його винагадали юдо-нацисти. Тоді одним із заступників Генпрокурора був і Дріжжаний, шойно призначений головою СБУ. А те, що цей замах організували саме єврейські расисти, у мене особисто жодних сумнівів немає, оскільки він стався одразу після оприлюднення великим накладом розділу моєї книжки «За кого ж голосувати?» під промовистою назвою — «Багатії України та організоване єврейство». То ж маємо справу з дуже підступною, нахабною від безкарності і злою силою, яку ми, безумовно, здолаємо і побачимо ще обличчя всіх, хто стоїть за гучними злочинами в Україні і хто їх весь час покриває. Справа тільки за нами, за нашою самоорганізацією. А це неодмінно відбудеться.

✓ **Крапки над «і»**

ХТО КОГО ФІНАНСУЄ?

Ідеї ідеями, але існування політичних партій без серйозного фінансування апіорі неможливе. Членські внески партійців аж ніяк не покривають витрати, пов'язані з існуванням політичних організацій. А отже, доводиться шукати спонсорів. Як! вміють рахувати свої гроші, а отже, ставляться вибірково до таких пропозицій. Якщо, звісно, не створюють партії під себе. Непоодинокі випадки, коли багатії вважають за краще взагалі «не класти яйця до одного кошика». Що видно з цієї таблиці.

Українська республіканська партія «Собор» (лідер Анатолій Матвієнко) — Олександр Гріб, перший віце-прем'єр АР Крим (Інвестиційна компанія «ТЕКТ»).

Партія Зелених України (лідер Віталій Кононов) — на минулих виборах фінансували Василь Хмельницький і Валерій Шевчук, а також Вадим Рабинович. Значної фінансової підтримки зараз не має.

Соціалістична партія України (лідер Олександр Мороз) — фінансують Микола Рудковський, частково гроші родини Франчук, за деякою інформацією, почав фінансувати Едуард Прутнік (канал «НТН»).

Селянська партія України (лідер Тетяна Засуха) — фінансують Анатолій і Тетяна Засухи (агрофірма «Світанок»).

Конгрес українських націоналістів (лідер Олександр Івченко) — фінансує Олександр Івченко (НАК «Нафтогаз України»).

Народний Рух України (лідер Борис Тарасюк) — свого часу фінансував Петро Димінський (НПЗ «Галичина»).

Комуністична партія України (лідер Петро Симоненко) — фінансують Станіслав Губенко, Ігор Масол (компанія «Росток-СД»), а також за кошти, отримані за лобістські послуги партії.

Християнсько-ліберальна партія (лідер Леонід Черновецький) — фінансує Леонід Черновецький (група «Правекс»).

Партія національно-економічного розвитку (лідер Павло Матвієнко) — фінансують Володимир Матвієнко («Промінвестбанк»), банк «Національний кредит».

Народно-демократична партія (лідер Валерій Пустовойтенко) — фінансують Валерій Пустовойтенко, Анатолій Толстоухов.

Соціал-демократична партія (об'єднана) (лідер Віктор Медведчук) — фінансують Віктор Медведчук, Григорій Суркіс, компанія «Інфокс», Українська продовольча компанія.

Прогресивна соціалістична партія (лідер Наталя Вітренко) — не має постійного джерела фінансування.

Народна партія України (лідер Володимир Литвин) — фінансують брати Ярославські (група Укрсиббанк), Ігор Пилипшин (група компаній «Стойк»), компанії, наближені до Ігоря Єремєєва.

Партія «Союз» (лідер Олексій Костусев) — фінансують Лев Міримський, Олексій Костусев. До останнього часу партію фінансував Василь Хмельницький.

✓ **Антирейтинг**

НАРОДНА ДОШКА ГАНЬБИ

Юдо-нацистські колаборанти, які уклали і підписали брудний політичний донос під назвою «Заява української інтелігенції». Не мають жодного стосунку ні до України, ні до її інтелігенції, оскільки є де-факто ватажками організованої єврейської мафії в Україні

1. **Мирослав Попович**, академік Національного академії наук України, директор Інституту філософії НАН України.

2. **Наталія Яковенко**, доктор історичних наук, професор, завідувачка кафедри історії НАУКМА.

3. **Станіслав Кульчицький**, доктор історичних наук, заступник директора Інституту історії України НАН України.

4. **Олександр Майборода**, завідувач відділу етнополітології Інституту політичних і етнонаціональних досліджень НАН України.

5. **Юрій Шаповал**, доктор історичних наук, керівник Центру історичної політології Інституту політичних і етнонаціональних досліджень НАН України.

6. **Микола Рябчук**, політолог.

7. **Михайло Димид**, митрофорний протопресвітер УГКЦ, доктор Східного Церковного Права, директор Інституту Церковного Права Українського Католицького Університету, голова Українського Богословського Наукового Товариства.

8. **Петро Зуєв**, священник Української Православної Церкви, директор Центру богословських студій, головний редактор журналу «Синопис».

9. **Жанна Ковба**, кандидат історичних наук, доцент Національного технічного університету України.

10. **Андрій Мокроусов**, відповідальний редактор часопису «Критика».

11. **Мирослав Маринів**, директор Інституту Релігії та Суспільства Українського Католицького Університету.

12. **Максим Стріха**, доктор математичних наук, письменник.

13. **Вахтанг Кіпіані**, журналіст.

14. **Ірина Сергєєва**, завідувач відділу фонду юдаїки Інституту рукопису Національної бібліотеки України ім. В.І.Вернадського.

15. **Олесь Пограничний**, журналіст, секретар Українсько-Польського медіа-товариства.

16. **Андрій Павлишин**, заступник головного редактора «Львівської газети».

17. **Оксана Форостина**, журналістка, «Львівська газета».

18. **Святослав Сурма**, головний редактор видавництва «КОЛО».

19. **Юлія Тищенко**, керівник програм розвитку громадянського суспільства Українського незалежного центру політичних досліджень.

20. **Наталія Непийвода**,

Партія «Наша Україна» (лідер Віктор Пинзеник) — існує завдяки фінансовій підтримці компанії «Голіцинські вина», «Олко», а також за кошти, отримані від лобістської діяльності.

Партія регіонів (лідер Віктор Янукович) — фінансують брати Ключові та низка донецьких підприємств.

Партія мусульман України (лідер Рашид Брагін) — фінансує Рінат Ахметов.

Партія «Єдина Україна» (лідер Богдан Губський) — фінансує Богдан Губський.

Політична партія «Держава» (лідер Геннадій Васильєв) — фінансують Геннадій та Олександр Васильєви.

Всеукраїнське об'єднання «Батьківщина» (лідер Юлія Тимошенко) — фінансують Юлія Тимошенко, група «Приват» (Коломойський і Дубілет), частково Василь Хмельницький.

Українська Народна партія (лідер Юрій Костенко) — фінансують Олександр Слободян (компанія «Оболонь»), «Брокбізнесв'язок».

Українська партія «Єдність» (лідер Володимир Яловий) — фінансує середній київський бізнес, який «кришують» у Київській міській державній адміністрації.

Політична партія «Трудова Україна» (лідер Валерій Коновалюк) — вважають, що фінансує Рінат Ахметов.

Українська морська партія (лідер Володимир Безкорований) — фінансують Сергій Ківалов, Павло Кудюкін (колишній голова «Бласко», нині займається аграрним бізнесом).

Політична партія «Третя сила» (лідер Василь Гаврилюк) — фінансують компанія «Золотий гепард», Олександр Кравчук (син Леоніда Кравчука), Юрій Смирнов (син Анатолія Франчука).

Республіканська партія України (лідер Юрій Бойко) — фінансують Юрій Бойко (екс-голова «Нафтогаз України»), вважають, що фінансує партію і Семен Могилевич.

«Народний Союз «Наша Україна» (лідер Роман Безсмертний) — фінансують Микола Мартиненко, Давид Жванія, Петро Порошенко, банк «Аваль». Імовірно, незабаром з'являться нові спонсори, які свого часу підтримували Леоніда Кучму.

Політична партія «Пора» (лідер Владислав Касків) — підприємства середнього бізнесу, американські структури.

За матеріалами видання «Власть денег»

головний редактор газети «Форум націй».

21. **Тетяна Хорунжа**, історик, Конгрес національних громад України.

22. **Євген Захаров**, співголова Харківської правозахисної групи.

23. **Віктор Лисицький**, колишній урядовий секретар Кабінету Міністрів України.

24. **Петро І. Потічний**, професор, доктор Магістерського університету (Гамільтон, Онтаріо, Канада).

25. **Неллі Корнієнко**, доктор мистецтвознавства, членкореспондент Академії мистецтв України.

26. **Віталій Пономарьов**, філософ.

27. **Ірина Кучма**, менеджер програм Міжнародного Фонду «Відродження».

28. **Ернест Гюйдел**, відповідальний редактор часопису «Україна модерна».

29. **Василь Махно**, поет (США).

30. **Марко Царинник**, письменник, перекладач (США).

31. **Ярина Цимбал**, літературознавець, Інститут літератури ім. Шевченка НАН України.

За матеріалами інтернет-сайту «Антинаклепницької Ліги України» www.mignews.org.ua

ФІЛОСОФСЬКА «ЛІМІТА» З НЕОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ

Існує така старовинна злодійська забава: «лохотрон». Це коли вам пропонують величезні гроші за те, що ви вгадаєте, під яким з трьох наперстків лежить горошина (класичний варіант) або купите абсолютно надійні акції якогось там МММ чи ЖЖЖ. Для імітації безмежного альтруїзму організаторів виставляється так звана підстава, яка виконує роль уже ошасливленого. Найкласичніший приклад — телевізійний Льюна Голубков, який уже купив дружині чоботи на чесно виграні гроші.

Кажуть, саме за винахід гри в наперсток юдеїв колись виперли з Єгипту, потім — з єрусалимського храму, а ще згодом — взагалі з близькосхідних територій.

Результат блатного лохотрона відомий. Відомо й те, що це заняття для нижчої касті кримінального елемента. Натомість лохотрон політичний, який нащадки давніх юдеїв-наперсточників активно запроваджують в Україні, — то вже вищий злодійський клас. Бо серед кидал і їхніх асистентів фігурують професори, дійсні члени Національної академії наук ім. Б.Є.Патона. Тут і грошки крутяться чималі, і в ролі лохів виступають перші особи держави.

Однак досить натяків. Ідеться про один документ, який з'явився на світ Божий на початку липня цього року. Називається він по-різному. То «Відкритий лист громадськості до керівників держави», то «Заява української інтелігенції». Відкриваються і тексти, і досить докорінно. Незмінними залишаються дві речі: справні наміри політичних кидал і прізвиська, які фігурують першими серед підписантів у всіх варіантах.

Спочатку — щодо намірів. Вони очевидні. Якщо не нейтралізувати, то бодай хоч якось применшити той величезний вплив на громадську думку, який викликало «Звернення ста представників української інтелектуальної еліти» з вимогою покласти кінець антиукраїнській, антидержавницькій, аморальній діяльності структур так званого «організованого єврейства» в Україні. Це мінімум. Верхня планка — знищити авторів цього звернен-

ня руками самої ж української влади. Тож зрозуміло, що юдо-нацистська контракція розроблялася не в тих кабінетах, де сидять самозвані представники «української інтелігенції». Вони є класичною підставою справжніх «лохотронщиків-кидал», такі собі льоні голубкови, які мають засвідчити наївному лохові, що гра ведеться чесно.

Кілька слів про те, чим відрізняється від остаточної найперша версія лохотрона, розміщена на початку липня на сайтах «Майдан», «Телекритика» і, звісно, одразу — у виданнях Вадима Рабиновича та «Львівській газеті». Спочатку йшлося начебто про захист УСІХ наменшин в Україні для гармонійного етносоціального розвитку та сприятливої моральної атмосфери в суспільстві. Висловлювалося занепокоєння щодо наїздів російських шовіністів, спроб розіграти кримськотатарську карту на півострові і румунську на Буковині. Навіть про захист ромів, себто циганів, згадали. І конкретні пропозиції керівництву держави було запропоновано — аж одинадцять. Інша справа, наскільки ці пропозиції відповідали Конституції та законодавству України, але, поклавши руку на серце, можна визнати: бодай якийсь реальний сенс відкритої дискусії у першій версії апокрифа був.

Достеменно відомо, що саме ця обставина спонукала досить таки значну групу науковців і літераторів поставити свої підписи під «Відкритим листом громадськості». Тим більше, що солідні люди з «підстави» переконували, що це, мовляв, лише проєкт і все, що викликає обґрунтовані сумніви, в остаточному варіанті не фігуруватиме. У такий спосіб під листом з'явилися 170 підписів. Вони ж перекочували і в «начебто узгоджену» версію, яка тепер уже називалася «Заявою української інтелігенції». Ми маємо два варіанти «Заяви». Один, короткий, вивішено на сайті «Вааду» (<http://www.vaadua.org>); другий — розширений опубліковано в газеті НАН України «Світ» 28 липня цього року.

На початку липня підписанти відверто визнавали, що вони не бе-

руть на себе сміливості накреслювати для керівництва України шляхи творення економічних і соціальних підвалин національної єдності. Вони лише — цитуємо — як представники гуманітарної інтелігенції наважилися привернути увагу до певних чинників, які заважають формуванню тієї самої єдності. І взагалі, як говорив булгаковський кіт Бегемот, «...я тільки примус лагоджу». За кілька тижнів філософ Мирослав Попович і група муштрованих підписантів дійшли висновку, що скромність тут недоречна. Те, що надруковано в газеті «Світ», є аніжким не побажанням, а класичним брудним політичним доносом у стилі недоброї пам'яті НКВС. Якщо в першій версії МАУП згадується лише побіжно, раз, та й то як видавець журналу «Персонал» і газети «Персонал Плюс», то в доносі вже ні про що інше, крім «ксенофобної позиції МАУП», не йдеться.

Ми не маємо наміру вдаватися в публічну полеміку з авторами політичних доносів. Для цього є інший, суто демократичний інструмент боротьби — суд. З донощиками не дискутують. Їм не подають руки, їх викликають до бар'єра. За нинішніх умов — до судового бар'єра.

А ось тих, хто мусить відповісти за своє підсобництво юдо-нацистським провокаторам — і то не лише за цивільним, а й за Кримінальним кодексом, — варто назвати. Перевисим — Мирослав Попович, академік, лауреат, телезірка... Аби нас не звинуватили в упередженості, зачитуємо фрагмент листа з форуму нашого сайту: «Чи можна назвати українським інтелігентом М.Поповича, який отримав приз на ярмарку марнославства «Людина року 2003», а до того безстрашно прийняв з рук Кучми Шевченківську премію, який сидить на круглих столах з антисемітизму в ізраїльському посольстві поряд з Корчинським...» Додамо від себе: з якої такої філософсько-етичної школи Мирослав Попович надихнувся нахабством, ще не відмившись від кучмівсько-медведчуківських поцілунків, приватизовувати... Помаранчеву революцію? Саме так! Ось що

він пише у своєму доносі: «Корінь проблеми... в нашій неготовності спитати у політиків, яким ми дозволили стояти поруч із собою на революційній вулиці...» Ви розумієте, про що йдеться? Виявляється, це не мільйони українців пізньої осені минулого року звершили національну революцію і видали мандат довіри певним політикам (інша справа, як ті політики цим мандатом скористалися), а це Попович зі своїми однодумцями, виявляється, ДОЗВОЛИВ українському народу постояти поряд із собою на Майдані. І вже повною дурницею є твердження Поповича та його колег про переймання питанням: на які кошти діє в Україні якась міфічна «п'ята колона» антисемітів. Господи! Хто говорив би про «п'яту колону», тільки не пан філософ з його необмеженою безвідповідальністю. Та не було на пам'яті редакторів сайту хоч одної, навіть маргінальної імпрези, влаштованої за іноземні гранти, аби там у ролі весільного генерала не виступав наш кухар-академік. Щоправда, спочатку на резонні запитання нормальних журналістів, «а що ви, пане Мирославе, робите посеред цього от...?», пан Мирослав опускав очі й мимрив: «Та я не знав, та мене підставили...» Згодом перестав опускати очі. Звик...

Якщо вже говорити про п'яту колону, яка відверто і за гроші працює на майбутнього окупанта-колонізатора, то це не якась там міфічна «невелика група маргіналів». Це конкретні люди — Мирослав Попович, директор Інституту філософії НАНУ, Станіслав Кульчицький, заступник директора Інституту історії НАНУ, Ярослав Яцків, академік НАНУ, Юрій Шаповал та Олександр Майборода з горезвісного «інституту міжнародно-національної ворожнечі імені розжалуваного полковника Діми Табачника». Повний список буде оприлюднено найближчим часом на нашому сайті та в **судових позовах**.

Зокрема відповідатимуть за свої слова, які не мають під собою жодного підґрунтя, не лише підписанти так званого «відкритого листа громадськості», а й ТОВ «Львівська газета», що опублікувала в

однойменному виданні у № 121 (687) від 13 липня 2005 р. статтю «Наш спільний обов'язок: сказати «Ні» ксенофобії». Серед іншого, там був і такий пасаж: «Справді, вогнищ антисемітизму в нас небагато — журнал «Персонал» і газета «Персонал Плюс» Міжрегіональної Академії управління персоналом... деякі інші видання, які час від часу ставали трибуною для юдофобів, купки продавців антисемітської літератури». Таким чином, відповідачі подають Академію як осередок антисемітизму, що створює крайній негативний імідж МАУП і десяткам тисяч випускників і студентів, які навчаються в ній, негативно впливають на вибір абітурієнтів і набір студентів, на міжнародні зв'язки Академії, на її популярність в Україні та за кордоном. Академія є переможцем загальноукраїнських рейтингів популярності, її статус як передового вищого закладу освіти й осередку моральності й духовності є визнаним у суспільстві, серед міжнародної громадськості. Тому публікації та твердження відповідачів завдають їй моральної шкоди, потребують значних зусиль, зокрема матеріального характеру, аби відновити спалюваний імідж, відволікають від основної діяльності. Науково-педагогічний склад МАУП, персонал МАУП перебувають у постійному стресовому стані, викликаному нагнітанням напруженості у громадській думці навколо надуманих відповідачами проблем, пов'язаних з начебто антисемітськими публікаціями в журналі «Персонал» і газеті «Персонал Плюс».

А ще, згідно з **другою позовною заявою**, за слова, які завдають шкоди діловій репутації МАУП, відповідатимуть ТОВ «Українське незалежне інформаційне агентство новин», де відбулася пресконференція ініціаторів відкритої заяви «Проти ксенофобії, за європейську Україну» і яке розповсюдило недостовірну інформацію, а також учасники зібрання Мокроусов Андрій, Стріха Максим, Свистович Михайло.

З достовірних джерел нам відомо, що вже найближчим часом одержать УСІ БЕЗ ВИНЯТКУ 170 «гуманітаріїв».

Валерій ЛАПІКУРА
З повними текстами позовних заяв можна ознайомитися на інтернет-сайті Антинаклепницької Ліги України
www.mignews.org.ua

Голові наглядової ради і голові ради засновників пропонуємо уважніше наглядати за редакційною політикою газети, щоб вона не перетворилася на бойовий листок «войовничого сіонізму» на кшталт газетних листків В.Рабиновича, колишнього кримінального злочинця і психопата.

Для об'єктивного обчислення сум моральних збитків вам необхідно повідомити на нашу адресу фактичний наклад газети № 27 від 28 липня 2005 року.

Керуючий справами — секретар Президії В.Г.КОРОТКІН

ЗАХИСТИМО УКРАЇНУ Й УКРАЇНЦІВ!

Після опублікування в нашій газеті заяви 120 представників української інтелігенції «Припинити злочинні дії організованого єврейства» (Персонал Плюс, № 15(113), 14—19 квітня 2005 року), адресованої Президентові, Прем'єр-міністрові і голові Верховного Суду України, досить довго з боку сіоністських структур не було практично жодної реакції на цю публікацію. Лише після проведення у травні 2005 року Всесвітньої конференції «Діалог цивілізацій: сіонізм — найбільша загроза людству» представників міжнародного сіонізму буквально прорвало. Не будемо говорити про реакцію одіозних особистостей на кшталт В.Рабиновича, якого самі представники єврейства називають юдо-нацистом, він не заслуговує за великим рахунком на найменшу увагу.

Цікава реакція представників так званої гуманітарної інтелігенції, серед яких Мирослав Попович — вірна служба кучмівського режиму, який долучає себе до «героїв Помаранчевої революції», Станіслав Кульчицький, який спеціалізується на фальсифікації історії, Олег Пограничний, прізвисько якого говорить само за себе, провокатор Андрій Мокроусов і деякі інші «інтелігенти» й «інтелігенти». Фактично ці люди стали ідеологічними захисниками злочинних представників організованого єврейства, глиняним муром, за яким намагаються заховатися грабіжники українського народу. Аде, за даними голови Фонду державного майна України Валентини Семенюк, за період кравчуківсько-кучмівської «прихвизації» вкрадено більш як двадцять тисяч державних (читай — народних) підприємств. Основна їх маса опинилася в руках представників організованого єврейства. Якщо так трапилось, то чому в цьому не можна відверто зізнатися, чому про це не можна говорити? Чому патріотів, які виступили проти злочину, нагороджують епітетами «ксенофоби» й «антисеміти» (до речі, таких термінів у нормативних актах України не існує)?

Враховуючи, що сіонізовані представники єврейської інтелігенції — до них з невідомих причин долучилися деякі українські (?) інтелігенти — дружно виступили проти об'єктивних фактів, викладених у заяві «Припинити злочинні дії організованого єврейства», і розгортають ганебну кампанію з дискредитації українських патріотів, які підписали заяву, вважаємо за своєчасне й доцільне повторно опублікувати згаданий лист.

Цей лист підписали сотні нових людей. Звертаємося до патріотів, усіх національно свідомих і небайдужих громадян України із закликом сказати «Ні!» злочинцям, їхнім покровителям та апологетам і поставити свої підписи під заявою.

ВГПО «Український вибір»

ВГО «Антинаклепницька Ліга України»

Головному редакторові газети «Світ» Л.ФІСІОН

Копії: голові наглядової ради газети «Світ» Б.ПАТОНУ

голови ради засновників В.СЕМІНОЖЕНКУ

У вашій газеті від 28 липня 2005 р. № 27 надруковано «Заяву української інтелігенції» «Проти ксенофобії, за європейську Україну», підписану групою осіб, які тим чи іншим чи-

СЕРІОЗНЕ ВИДАННЯ ЧИ БОЙОВИЙ ЛИСТОК?

ном долучалися до антиукраїнських дій, заяв і поглядів.

Не коментуватимемо це творіння невизначеного жанру, скорше схоже на істеріку людини, спійманої на явній брехні (а це справа майбутнього суду).

Позаяк майже весь текст «Заяви» брехливий, наклепницький, такий, що ганьбить честь, гідність і ділову репутацію Міжрегі-

ональної Академії управління персоналом та її керівників, і там, не раз посилаючись на заяву 120 патріотів України «Припинити злочинні дії організованого єврейства», цей документ названо «ганебним зверненням», і задля дотримання чинного законодавства України і формування у ваших читачів об'єктивного погляду, вимагаємо в найближчому

номері цього часопису опублікувати текст зазначеної вище заяви. У такий спосіб ви можете уникнути шансу бути відповідачем у судовому процесі.

У разі невиконання наших законних вимог Академією та іншими юридичними і фізичними особами буде підготовано позовну заяву про захист честі, гідності й ділової репутації.

ПРИПИНИТИ ЗЛОЧИННІ ДІЇ ОРГАНІЗОВАНОГО ЄВРЕЙСТВА

**Президентіві України
В.А.ЮЩЕНКУ**

**Голові Верховної Ради України
В.М.ЛИТВИНУ**

**Голові Верховного Суду України
В.Т.МАЛЯРЕНКУ**

За часів кучмівського режиму польський журнал Wprost назвав найбагатших людей розореної України: сам **Л. Кучма**, його зять **В.Пінчук**, голова його адміністрації **В.Медведчук**, «права рука В. Медведчука» — **Г.Суркіс**, партнер **В.Пінчука** — **Р.Ахметов**, голова всеукраїнського єврейського конгресу **В.Рабинович** та деякі інші (див. напр.: «Независимая газета» — 2003. — 24 вересня). Іншими словами, злочинний кучмизм тримався на сучасному єврейському оточенні, де, крім названих, помітну роль відігравали також **Д.Табачник**, **Ян Табачник**, **Ю.Звягільський** та інші євреї, які, як повідомляли ЗМІ, теж мають величезні статки на тлі зuboжіння українського населення (наприклад, акордеоніст **Ян Табачник**, за повідомленням віде-прем'єра України М. Томенка, якимось чином придбав 8 га (!) київської землі для будівництва якогось центру свого маловідомого імені). Як зазначає голова юдейської громади ліберального спрямування Е. Ходос (Харків), американські долари у вигляді злочинного «чорного налу» спрямовувалися на сучасних єврейських скоробогатків через синагоги, де нині управляють американські та ізраїльські рабини на кшталт **Я. дов Блайха**, **М.Московича**, **Асмана**. Саме таким злочинним шляхом перетворилися на олігархів харківські євреї **О.Фельдман** і **А.Гіршфельд** — нинішні депутати Верховної Ради України (див. напр.: Ходос Э. Еврейский удар. — Харьков, 2003).

Таким чином, багаторічне руйнування України і зuboжіння всього українського народу супроводжувалося одночасним і неймовірним збагаченням багатьох євреїв, які відповідалі разом з **Л. Кучмою** у встановленні антинародного, україножерського і відверто злочинного режиму. Тобто вкотре маємо справу з реальною змовою зі знищення титульної, державотворчої нації України та пограбування її національних багатств. Таке масштабне пограбування, протягом якого українське населення зменшилося більш як на 4 млн (!) осіб, вказує на його свідому та планомірну організацію.

Справді, в сучасній Україні жодна національна меншина (навіть найбільша російська) не має такої величезної кількості етнічних (тобто расово-націоналістичних) організацій як єврейська: 500 національних та релігійних єврейських організацій, 236 єврейських громад, більш як 60 культових споруд, понад 40 періодичних видань (разом з п'ятьма телевізійними програмами), релігійні та національні фонди (див., напр.: «День». — 2002, №37). Крім того, за повідомлен-

нями багатьох ЗМІ, загальноукраїнські телеканали належать також євреям: «1+1» — **О.Роднянському**, «Інтер», ТЕТ — **Г.Суркісу** та **В.Медведчуку**, «СТБ», «Новий», «ICTV» — **В.Пінчуку**, «Гравіс» і частина ефіру УТ-1 — **В.Рабиновичу**. Додайте сюди сотні газет, журналів, радіохвиль, які також належать єврейським олігархам, і стане зрозуміло, що майже весь інформаційний простір незалежної держави Україна окуповано організованою чужинською групою. Те саме відбувається у фінансово-банківській системі, великому бізнесі та соціально-культурній сфері, де, за висловом М. Томенка, «співають не українські артисти, а табачники і кобзони».

Головні структури організованого єврейства

Названі численні расово-релігійно-етнічні єврейські організації об'єднуються та скеровуються на загальнодержавному рівні відповідними надструктурами, які, своєю чергою, координуються Євразійськими і Європейськими єврейськими та сіоністськими конгресами, а останні — Всесвітніми єврейськими та сіоністськими організаціями. До загальноукраїнських єврейських структур належать, зокрема, такі:

— **Єврейська конфедерація України**, співголовами якої є народний депутат **Ю.Звягільський** та голова правління **С.Максимов**. Звягільський відомий тим, що під час виконання ним обов'язків українського прем'єр-міністра вкрав у нашу державу 300 млн доларів (!) і вивіз їх на свою історичну батьківщину, де вони безслідно зникли (див. напр.: Прохоров Д.П. Спецслужбы Израиля. — СПб. — 2002. — С.191), а С. Максимов вважається одним з поплічників відомого всьому світу єврейського злочинця **С.Могилевича** (див.: «Українська газета Плюс». — 2005. — № 2). До керівництва цієї єврейської конфедерації належать: рабин **Я. дов Блайх**, нардеп **М.Гурвіц**, голова ВР Криму **Б.Дейч**, господар телеканалу «1+1» **О.Роднянський**, сіоніст **І.Зісельс**, єврейський діяч **І.Левітас**, зять Кучми **В.Пінчук**, «права рука Медведчука» **Г.Суркіс** та інші;

— **воєнізована єврейська організація «Бейтар»**, яка існує при названій вище Єврейській конфедерації України і члени якої повинні створювати «ядра НАХАЛЯ» — підрозділи ізраїльської (!) армії. «Бейтар» входить до національно-ізраїльської військової організації **ЄЦЕЛЬ** разом з так званими ревізіоністами — членами терористичного ізраїльського руху, які діють «методами насильства і збройної боротьби». У створенні ізраїльських «ядер НАХАЛЯ», призначених діяти в «тилу супротивника», бере також участь єврейська організація «Шомер Ацаір» («Молодий страж»), однією з головних течій якої є «національний фанатизм — сіонізм, що не

визнає жодних компромісів» (див.: «Інструкція для вожаго в зимних лагерьх в СНГ». — Изд-во Еврейского агентства «Сохнут», 1997. — С. 120, 129, 183, 194, 195);

— **Сіоністська федерація України та Асоціація єврейських громад (ВААД)**, очолювані **І.Зісельсом** — членом Всесвітньої сіоністської організації, Всесвітнього, Євразійського та Європейського єврейських конгресів. Зісельс відомий впертим лобюванням питання республіки (повернення) коальної єврейської (?) власності в Україні, єврейській державі Ізраїль, як її «наступнику». Тобто йдеться про зраду національних інтересів України, що має розглядатися як державний злочин. Крім того, Зісельс звинувачується (навіть в ізраїльській пресі) в організації на території колишніх радянських республік (передусім в Україні) так званих єврейських центрів, які свідомо, шахрайськими методами пограбували «сотні єврейських сімей», що від'їжджали до Ізраїлю (див.: Jewishnews. com. від 20.08.2003);

— **Всеукраїнський єврейський конгрес**, який очолює відомий кримінальний злочинець з двома діагнозами клінічної шизофренії **В.Рабинович**. Цього брудного ділка вітчизняні та закордонні ЗМІ звинувачують у замовних вбивствах, тісних зв'язках з міжнародною єврейською мафією, торгівлі наркотиками і зброєю, організації через підконтрольні ЗМІ пропаганди ксенофобії, війни, насильства, ненависті, розпусти, наклепництва та дифамції. Заступником Рабиновича є нинішній міністр транспорту і зв'язку України **Є.Червоненко**, проти якого за зловживання під час його керівництва Держкомрезервом України також було порушено кримінальну справу. Поплічниками Рабиновича — заступник міністра внутрішніх справ **Г.Москаль** і виконавч обов'язків голови Держкомнацу України **В.Воронін**. Саме ці «діячі» разом з **В.Медведчуком**, **Д.Табачником**, **В.Пінчуком**, **О.Фельдманом**, **І.Саприкіною** спровокували довготривале судове переслідування наймасовішої української газети «Сільські вісті» (див.: Щокін Г. За кого ж голосувати? Спроба відвертої відповіді. — К., 2004);

— до названого «конгресу» кримінального злочинця **Рабиновича** входять Єврейський фонд колишнього харківського таксиста й нинішнього олігарха, нардепа **О.Фельдмана**, Конгрес юдейських релігійних громад (**рабин Асман**), а також єврейська масонська ложа «Бнай-Бріт» і її «мама» — Антидифамційна ліга (**Левітас** та **Найман**). «Бнай-Бріт» — міжнародна єврейсько-масонська організація, тісно пов'язана з міжнародним сіонізмом (юдо-нацизмом — див., напр.: Платонов О. Тайная история масонства. — М., 2000; Ходос Э. Еврейский синдром. — Харьков, 2001—2003), а АДЛ, за висловом єврейсько-американського вченого А.Лілієнтала, — «єврейський гестапо», яке цілеспрямовано нищить різноманітні-

ми засобами своїх ідеологічних супротивників, тобто є класичною злочинною організацією (див.: Lillenthal A.M. The Zionist Connection II (What Price Peace?) — North American, New Brunswick, New Jersey, 1982).

Таким чином, ми маємо в Україні справу з **організованим єврейством**, яке, використовуючи релігійно-етнічні організації, створило злочинну систему для власного казкового збагачення за рахунок цілеспрямованого зuboжіння українського населення, що поступово веде до знищення титульної, державотворчої нації, тобто чергового українського геноциду.

Історичні приклади та сучасність

Сучасний стан злочинної діяльності організованого єврейства підтверджений і відомими історичними прикладами, коли:

— у X ст. Великим князем Київським Святославом Хоробрим було знищено юдейську **Хазарію**, яка становила реальну загрозу для самого існування давньоруського етносу через постійну грабницько-агресивну політику цього юдейсько-державного утворення;

— у XVII—XVIII ст. відбулися масові народні повстання під керівництвом гетьмана **Б.Хмельницького**, отаманів **І.Гонти** та **М.Залізняка** проти юдополицького гноблення українського селянства, яке також призвело до поступового знищення останнього;

— у XIX ст. уповноважений угорського уряду ірландець **Е.Еган** у своєму відомому Меморандумі назвав головну причину зuboжіння закарпатських українців-русинів — єврейське засилля, яке поступово призвело до знищення автохтонного населення (див.: Еган Е. Економічне становище руських селян в Угорщині: Меморандум. — Ужгород, 2001);

— у XX ст. владу в царській Росії було захоплено більшовиками переважно єврейського походження, які організували і свідомо здійснили **голодомори в Україні 1921—23, 1932—33, 1946—47** рр. Це був найбільший за всю історію людства спланований геноцид, в якому безневинно загинуло близько десяти мільйонів українців.

Схоже відбувається і нині, коли дії організованого єврейства, очолюваного (як і у більшовиків) переважно злочинцями, призводять до щорічного скорочення українського населення на кілька сотень тисяч людей. Злочинний характер організованого єврейства проглядається не тільки в Україні. Наприклад, єврейські олігархи **Б.Березовський**, **В.Гусинський**, **М.Ходорковський** звинувачуються у розкраданні в особливі великих розмірах національних багатств Росії та причетності, як і **І.Кобзон**, до міжнародної єврейської мафії. А приватизацію, тотальний розпродаж державного майна, керівництво російською економікою та політикою здійснюють євреї та «полукровки» — **Чубайс**, **Греф**,

Клебанов, **Вольський**, **Кириєнко**, **Немцов**, **Явлінський**, **Гайдар**, **Фрадков** та інші (див.: Ю.Нудельман. — «Советская Россия». — 2002, 20 июня). Керівника Євразійського єврейського конгресу **О.Машкевича** за кримінальні злочини переслідують британські та бельгійські правоохоронні органи, а одного з керівників Центральної ради євреїв Німеччини **М.Фрідмана** притягують до судової відповідальності за торгівлю наркотиками та організацію проституції (див.: напр.: «Персонал Плюс». — 2004. — № 30). Недавно повідомлялося про затримання в Борисполі поплічника лондонського рабина, який виявився наркокур'єром. Іншими словами, керівники організованого єврейства в багатьох країнах світу є насправді кримінальними злочинцями. А це велика небезпека національним інтересам.

Наразі діячі єврейської організованої злочинності, якщо їхню злочинну, анти-супільну діяльність починають викривати ЗМІ або правоохоронні органи, вдаються до так званої **боротьби з антисемітизмом** (тобто з викриттям махінацій, здійснених представниками організованого єврейства). Приклад — **Рабинович**, **Зісельс**, **Табачник**, **Найман**, **Кацман**, **Блайх**, **Асман**, **Фельдман** та ін. Для переслідування своїх викривачів усі керманічі організованого єврейства використовують державну владу, яка під їхнім впливом неминує перетворюється на антинародний злочинний режим. Такий режим, замість жорсткого покарання керівників організованої етнічно-кримінальної спільноти, часто навіть нагороджує їх державними нагородами. Наприклад, **Ю.Звягільський** — Герой України, **В.Медведчук**, **Я.Табачник** — повні кавалери ордену «За заслуги», власниками цього ж кучмівського ордену (чи кількох його ступенів) є **Д.Табачник**, **Є.Червоненко**, **В.Рабинович** і багато інших представників організованого єврейства, що паплюжить авторитет українських державних нагород.

Вимога конкретних дій

З огляду на зазначене вище та враховуючи величезну небезпеку діяльності в Україні організованого єврейства на чолі з особами, підозрюваними у скоєнні тяжких злочинів, вимагаємо:

1. Доручити Генеральній прокуратурі, Міністерству внутрішніх справ, Службі безпеки України терміново провести розслідування діяльності єврейських релігійно-етнічних організацій і за його результатів, відповідно до чинного законодавства, притягти винуватих до кримінальної відповідальності.

2. Провести найближчим часом парламентські слухання з питань діяльності в Україні організованого єврейства (зокрема з його участі у фальсифікації президентських виборів 2004 року, нагнітання в суспільстві сепаратистських настроїв і розпалюванні громадянської війни),

а також ухвалити відповідне рішення. Вважаємо за необхідне підготувати та ухвалити Верховною Радою України закон про покарання винуватих в антиукраїнських діях, розпалюванні українофобії та інших злочинах проти українства.

3. Скасувати в установленому порядку укази колишнього президента Кучми про нагородження керівників організованого єврейства державними нагородами України.

Голова ВГПО «Український вибір», президент МАУП і МКА, заслужений працівник освіти України Г.ЩОКІН

Президент Академії вищої школи України, Лауреат державної премії в галузі науки та техніки М.ДРОБНОХОД

Народний депутат України О.ТЯГНИБОК

Президент Всеукраїнської громадської організації «Антинаклепницька ліга України», заслужений діяч науки і техніки України М.СЕНЧЕНКО

Народний депутат України І.СПОДАРЕНКО

Голова Конфедерації недержавних вищих закладів освіти України, заслужений працівник освіти України М.ГОЛОВАТИЙ

Голова Федерації патріотичних видань України, професор В.ЯРЕМЕНКО

Генеральний директор Всеукраїнської громадської організації «Антинаклепницька ліга України» В.КОРОТКІН

Генеральний директор Міжнародної Академії Л. ОДЕРІЙ

Президент Всеукраїнської громадської організації «Антинаклепницька ліга України» Ю.БОНДАР

Верховний отаман Азовсько-Чорноморського козацького Війська В.КАЛЕНЯК

Співголова Київської спілки викладачів вищої школи та науковців України, професор В.КУЗЬМЕНКО

Гетьман Всеукраїнської громадської організації «Звичаєва громада українських козаків» Є.ПЕТРЕНКО

Президент Всеукраїнської Федерації «Спас» О.ПРИТУЛА

Отаман Подільського полку Характерного Козацтва України В.КУРОВСЬКИЙ

Головний редактор газети «За вільну Україну Плюс» (Львів) Б.ВОВК

Головний редактор газети «Українська газета Плюс» І.ОЛЬХОВСЬКИЙ

Головний редактор газети «Український південь» (Миколаїв) Ю.ДІДЕНКО

Заяву вже підписали понад 1000 громадян України

КРАЇНА В СТАНІ ОКУПАЦІЇ!

Вітчизняні науковці виступають на захист українства

Наукова еліта України б'є на сполох у зв'язку з ескалацією певних політичних і громадських організацій проблеми наявності в Україні ксенофобії та антисемітизму. Про це заявили журналістам на прес-конференції, що відбулася в УНІАН, представники вітчизняних наукових кіл, зокрема Василь Яременко, Григорій Мусієнко, Наталія Поклад, Микола Селюк, Василь Кузьменко. Науковці, зокрема, висловили занепокоєння і з приводу почастішання з боку деяких можновладців різко антиукраїнських випадків, що їх активно підхоплюють і обговорюють на своїх шпальтах вітчизняні ЗМІ. Це, вочевидь, спонукає припустити, що «і влада, і преса у нас антиукраїнські», — заявив Григорій Мусієнко. На думку професора, після Помаранчевої революції до влади намагалася прорватися чергова зграя олігархів-неукраїнців, що мають намір перетворити Україну замість національної на космополітичну державу — так, як це робилося за часів СРСР. Численні політичні партії, що діють на території України, можна умовно розділити на три: українську, російську та єврейську. Ос-

танням двом деякі з нинішньої влади планують віддати на відкуп український народ в особі його титульної нації. Такі політичні кола, підтримувані владою, стверджують науковці, знайшли для себе досить зручну форму відволікання уваги українців від справжніх проблем сьогодення, вигадуючи, ніби українські патріоти розпалюють міжнародну ворожнечу. Водночас соціологічні дослідження засвідчують, що проблеми антисемітизму і ксенофобії в Україні не існують (за це висловлюються 97% респондентів), чого, вочевидь, дуже хотілося б Рабиновичам і Пінчукам. Адже дуже зручно прикриватися антисемітизмом, коли народ намагається повернути собі вкрадене такими людьми.

У контексті цієї проблеми, вважає професор Василь Яременко, досить неприйнятно з погляду етики та моралі виглядає розкручування факту побиття 28 серпня 2005 року єврейського студента. «Мені по-людськи шкода цього хлопця, але я не бачу зв'язку між книжками видавництва Міжрегіональної Академії управління персоналом, антисемітизмом і цим хуліганським

вчинком», — говорить Василь Яременко.

Нагадаємо, саме з інформаційною діяльністю МАУП деякі псевдополітики пов'язують цей інцидент. До слова, зазначає професор Яременко, в районі синагоги Бродського немає жодного книжкового кіоску Академії. Якщо говорити про побиття, то, безсумнівно, це чистої води кримінал без усякого націоналістичного забарвлення. Проте більшість ЗМІ, що належать в Україні єврейським бізнесменам, підводять під цей злочин антисемітське пігмунтя. «І де були ці ЗМІ, коли, наприклад, побити президента МАУП Георгія Щокіна?» — запитує Яременко.

З огляду на все це науковці роблять висновок, що Україна нині перебуває фактично в стані окупації, а український народ позбавлено своєї — української — влади. Натомість влада належить представникам національних меншин, які в цивілізованих країнах, зокрема Європи, до якої ми так прагнемо, знають своє місце. В Італії, наприклад, ви не побачите у вищих ешелонах влади нікого, крім італійців. Так само в Німеччині, Франції...

Лідери єврейських громадських організацій в Україні звинувачують Міжрегіональну Академію управління персоналом у нетерпимості до представників єврейської громади в Україні. При цьому в їх лексиконі фігурують образливі випадки на адресу керівництва закладу і навіть вживається термін «фашизм».

ДО «УНР» заявляє, що МАУП не виступала і не виступає проти євреїв, а виступає проти дій сionістських органів, які підривають національну безпеку не тільки нашої держави, й низки інших країн світу.

ЗАЯВА Демократичного об'єднання Українська національна рада З ПРИВОДУ РОЗПАЛЮВАННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ВОРОЖНЄЧІ ЛІДЕРАМИ ЄВРЕЙСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ В УКРАЇНІ

Керівництво МАУП взяло на себе сміливість виразити позицію українського суспільства щодо загрози узурпації влади в Україні одіозними представниками однієї з нацменшин. Свідченням такої небезпеки є занепокоєність низки відомих євреїв-громадян України, які вболівають за її національні інтереси (серед них, наприклад, Едуард

Ходос) підривною діяльністю сionістських органів. До речі, багато представників наукової інтелігенції єврейського походження, які є справжніми патріотами України, працюють у МАУП. Натомість окремі представники єврейської громади приховують свою національну належність, висловлюються та діють не в інтересах держави, у якій проживають. Їхня

діяльність спрямована не в інтересах українського суспільства: вони переслідують особисті або кланові інтереси.

Ми звертаємо увагу на те, що в Україні немає жодних утисків громадян єврейського походження. Ми вважаємо, що саме згадані випадки з боку лідерів єврейських організацій штучно розпалюють в Україні національну во-

рожнечу і вимагаємо реакції на ці дії правоохоронних органів. Ми також вимагаємо від ЗМІ, які оприлюднюють подібні виступи, надати відповідний ефірний час керівництву МАУП для роз'яснення своєї позиції широкому загалу.

**Голова ДО «УНР»
Юрій
Пальчуковський**

ХТО ЗАЗІХАЄ НА ДУХОВНІСТЬ УКРАЇНЦІВ?

**Міністрів
внутрішніх
справ України
Ю.В.ЛУЦЕНКУ**

**Копія: Генеральному прокуророві України
С.М.ПІСКУНУ**

Звертаючись до Вас з приводу надзвичайних подій, які трапилися у Києві 11 вересня 2005 року. На два книжкові кіоски Міжрегіональної Академії управління персоналом, розташованих на зупинках на вул. Полтавській і Червонозоряному проспекті, вчинено напад із застосуванням каміння, яким нападники розбили вікна кіосків. На частя, ніхто із працівників Академії і перехо-

жих не постраждав.

Один із камінів, яким розбито вікно кіоску на вул. Полтавській, був загорнутий у поліетиленову плівку, що свідчить про напад, спланований заздалегідь.

Нападників, які зникли, розшукує міліція.

Виникає запитання: кому це вигідно?

Останнім часом ЗМІ кримінальною злочинця В.Рабиновича постійно погрожували Академії, яка відома своїми національними свідомими і патріотичними діями, у зв'язку з оприлюдненням фактів злочинних дій представників організованого

єврейства. Такі ж погрози на адресу Академії виголошували і колишній міністр транспорту і зв'язку Є.Червошенко, який, за його ж словами, має необхідну кількість зброї і людей.

Треба зазначити, що 10 і 11 вересня у Києві відбувся шабаш представників організованого єврейства з багатьох країн світу.

Найімовірніше, злочин вчинено бойовиками єврейської організації «Бейтар», які сповідують ідеї юдоначизму. Не виключено, що до цього мали стосунки люди Червоношенка та деякі учасники сionістського зібрання.

Ми закликаємо Вас, шановний пане міністре, знайти і покарати злочинців. Непокаране зло призводить до нових злочинів. Це особливо важливо, оскільки напад вчинено не на кіоск з продуктами, а на кіоск з книжками, які є інтелектуальним і духовним надбанням української нації, які заважають єврейським нацистам у здійсненні планів маргіналізації українців і знищення їхньої духовності.

«Наставником» нападників є друковані ЗМІ В.Рабиновича, які займаються в Україні духовним тероризмом. Символічно, що Рабинович

став одним з ініціаторів встановлення монумента на честь пам'яті жертв тероризму біля свого офісу на вул. Мечникова, 14/1. І цей пам'ятний знак буде постійним докором його ганебної діяльності в Україні, та й не тільки в ній.

Нехай не вводять в оману «крокодилові сльози», які проливали ЗМІ Рабиновича у зв'язку з побиттям студента єврейського університету. Цим виданням немає віри у чесних і порядних людей, яких в Україні більшість.

**Керуючий
справами —
секретар
Президії
В.Г.КОРОТКІН**

ЧАС ЗУПИНИТИ «ПСЕВДОІНТЕЛЕКТУАЛІВ»

**Генеральному
прокуророві
України
С.М.ПІСКУНУ**

**Копія: Голові
Служби безпеки
України
І.В.ДРІЖЧАНУ**

Шановний Станіславе Михайловичу!

Звернувшись до Вас змусили дії купки так званих українських інтелігентів, до якої належать М.Попович, Н.Яковенко, С.Кульчицький, О.Майборода, Ю.Шаповал, Я.Яцків та інші, які в статті «Проти ксенофобії, за європейську Україну», надрукованій у газеті «Світ» № 27—28 липень 2005 р., безпідставно, грубо і нахабно звинуватили українських патріотів (увага!) у... державній зраді й розпалюванні міжнародної ворожнечі, допустивши при цьому цілу низку висловлювань і дій, які мають ознаки злочинів, відповідальність за які передбачена кримінальним законодавством України.

Підставою для цієї публікації став лист 120 представників ук-

раїнської громадськості «Припинити злочинні дії організованого єврейства в Україні», адресованого Президентові України, Голові Верховної Ради і Голові Верховного Суду, в якому звернуто увагу на злочинні дії деяких керівників організованого єврейства.

За оцінками голови Фонду державного майна України В.Семеник, за період незалежності в Україні вкрадено більш як 20 000 підприємств. За оприлюдненими даними Генерального прокурора України С.Піскуна, органами прокуратури порушено понад 3000 справ, пов'язаних із незаконною приватизацією об'єктів державної власності.

Майже всі приватизовані підприємства, особливо великі, опинилися в руках представників єврейства, переважно організованого. Ми про це чесно повідомили, адже свобода слова і демократія полягають, зокрема, у праві вільно збирати і вільно поширювати будь-яку інформацію, тим паче, що вона правдива.

Не акцентувавши увагу на образах «інтелектуалів» на нашу адресу — це справа цивільного суду, а також на тому, що підписанти листа, оприлюдненого в газеті «Світ», стали такою собі «інтелектуальною ширмою» для злочинців, які вкрали державне (читай: народне) майно. Справа у серйозніших речах.

Нас фактично звинувачено у державній зраді (стаття 111 Кримінального кодексу України), про що свідчать висловлювання: «... порівняно невелика група маргіналів, переважно пов'язаних із Міжрегіональною Академією управління персоналом й асоційованими з нею структурами, під прикриттям псевдопатріотичної риторики намагалися ствердити в очах світу, здавалося б, давно розвінчаний стереотип України як заповідника ксенофобії»; «... на чий коштів проводяться в Україні масштабні антисемітські кампанії? Чи не діє у нас «п'ята колона», яка бажає перенести на нашу територію чужі етнополітичні конфлікти?».

Фабрикуючи такі «докази», М.Попович та інші організатори цієї ганебної «заяви» вчинили злочин, відповідальність за який передбачена ст. 383 ККУ «завідомо неправдиве повідомлення про вчинення злочину».

Крім того, враховуючи, що серед нас є журналіст, ми вбачаємо в діях «інтелектуалів» ознаки злочину, відповідальність за який передбачено ст. 171 ККУ «Перешкоджання законній професійній діяльності журналістів».

Існує також перешкоджання законній діяльності професійних спілок, політичних партій, громадських організацій (ст. 170 ККУ), оскільки серед 120 патріотів-підписантів є представники політичних партій, профспілкових і громадських організацій.

М.Попович та його друзі-підписанти, порушуючи конституційні права і свободи громадян України, з надривом у голосі і фальшивим пафосом, звертаючись до діячів, які співпрацюють з МАУП, вигукують: «... чи довго вони ще но-

ситимуть тавро (неначе це раби чи художі!) почесних професорів і директорів маупівських інститутів і виступатимуть на тамтешніх збіговиськах разом із вітчизняними напівфашистами-напівчекістами й імпортованими куклукскланівцями». Це є грубим порушенням прав людини і порушники закону мають за це відповідати».

У заяві є висловлювання, які підпадають під ознаки злочину, передбаченого ст. 206 ККУ «Протидія законній господарській діяльності».

Ми не акцентувавши увагу на тому, що значна частина підписантів активно співпрацювала із злочинним кучмівським режимом і «примазася» до учасників «помаранчевої революції» лише на виході з Майдану. Особи, які пишуть такі речі зазвичай не мають ні честі, ні совісті, тим характерніше, що більшість із них утримуються на бюджетні кошти. Одним із найбільших платників податків в Україні є Міжрегіональна Академія управління пер-

соналом.

Ми просимо, шановний Святославе Михайловичу, провести ретельне розслідування дій і заяв М.Поповича та інших активних учасників антиконституційного й антизаконного дійства, притягти винних до встановленої законодавством відповідальності, про що повідомити нас і широку українську громадськість.

Зло повинно бути покарано!

Саме дії М.Поповича та інших українофобів реально, а не уявно розпалюють міжнародну ворожнечу в Україні, за що також повинні нести встановлену законом відповідальність.

**Голова
Української
Консервативної
партії Г.ЩОКІН**

**Генеральний
секретар ВГПО
«Український
вибір»
М.ДРОБНОХОД**

**Президент ВГО
«Антинаклепницька
Ліга України»,
заслужений діяч
науки і техніки**

**України
М.СЕНЧЕНКО**

**Голова Конфедерації недержавних вищих закладів освіти України, заслужений працівник освіти України
М.ГОЛОВАТИЙ**

**Співголова
Київської спілки
викладачів вищої
школи та науковців
України, професор
В.КУЗЬМЕНКО**

**Голова Федерації патріотичних видань України, професор
В.ЯРЕМЕНКО**

**Керуючий
справами — секретар Президії МАУП
В.КОРОТКІН**

**Президент ГО
«Антинаклепницька
Ліга» (Київ)
Ю.БОНДАР**

**Верховний
отаман Азово-Чорноморського
козацького війська
В.КАЛЕНЯК**

**Виконавчий
директор Федерації патріотичних
видань України
Я.ОРОС**

ЗАЯВА ЩОДО СИТУАЦІЇ НАВКОЛО НІКОПОЛЬСЬКОГО ФЕРОСПЛАВНОГО ЗАВОДУ

Приклад з Нікопольським феросплавним заводом — високоприбутковим українським підприємством, якому належить понад 12% світового ринку феросплавів, — є яскравим прикладом пограбування української народної власності організованим

єврейством. Сьогоднішній конфлікт, в який українці втягуються єврейськими ЗМІ та єврейськими діями на кшталт І.Богословської, є конфліктом між євреєм В.Пінчуком, за яким, згідно з повідомленнями ЗМІ, стоїть колишній вже секретар РНБО П.Порошенко, та євреями Коломойським і Дубілетом, які, згідно з тими ж повідомлен-

нями, фінансують партію Ю.Тимошенко. Це, по суті своїй, є єврейська прилюдна бійка, але бійка за нашу з вами українську власність.

Ми звертаємося до Президента України В.Ющенка з проханням негайно втрутитися в цю ситуацію та терміново, в судовому порядку, повернути Нікопольський феросплавний завод у державну власність, а організаторів вуличних безладів Пінчука, Ко-

ломойського, Дубілета, Богословську притягти через правоохоронні органи до кримінальної відповідальності.

Ми звертаємося до українських патріотичних організацій, перш за все Дніпропетровщини, з проханням провести серед населення відповідну роботу з'ясування роботи, оскільки телеканали та інші ЗМІ, що перебувають поки в єврейських руках, свідомо та наполегливо

перекручують реальний стан речей. Боріться за повернення українського заводу в українську державну власність, а не за зміну одних єврейських олігархів на інших!

Ми звертаємося до козацьких організацій Нікопольщини — правдивого осередку козацької слави і волі — з проханням діяти рішучіше в питаннях захисту української державної власності, використовуючи для цього повною мірою

чинне законодавство України стосовно козацьких формувань з охорони правопорядку.

Ми всі повинні бути свідомими того, що наша власність, наша доля і наша Держава в наших, українських руках, і жодні пінчуки, коломойські, дубілеті і богословські нам не указ. Досить терпіти пограбування України і Українського народу! Разом повернемо вкрадений єврейськи-

ми олігархами Нікопольський феросплавний у державну власність! Грабіжникам України — тюрми, Українському народу — волю і достаток!

Голова Української Консервативної партії Георгій ЩОКІН

Генеральний секретар Всеукраїнського громадсько-патріотичного об'єднання «Український вибір» Микола ДРОБНОХОД

Верховний отаман Всеукраїнського козацького війська Віталій КАЛЕНЯК

ЧИ ЗАХИЩАТИМЕ МОРАЛЬ ДРУГ РАБИНОВИЧА?

**Президентіві
України
В.А.ЮЩЕНКУ**

Шановний Вікторе Андрійовичу!

У засобах масової інформації (газета «За вільну Україну») надруковано склад Національної експертної комісії з питань захисту суспільної моралі. Ми не вважаємо за необхідне створювати таку комісію, як і ухвалювати Закон «Про суспільну мораль». Як то кажуть, справа не в міністрах культури, а в культурі міністрів.

Однак оскільки комісію створено, будь ласка, забезпечте її склад порядними і чесними людьми, не на кшталт одного з її членів —

Мирослава Поповича, великого друга Д.Табачника, вірного кучміста і зятятого україножера. Зокрема він намагався знищити єдину багатотиражну україномовну газету «Сільські вісті», яка внесла неоціненний вклад у Вашу перемогу на президентських виборах.

Вірою і правдою М.Попович служив режиму Кучми — Медведчука і перебіг на бік революційного Майдану коли стало зрозуміло, що перемога народу неминуха.

За роки роботи в Інституті філософії він досконало оволодів національною риторикою, але ніколи й нічого помітного в ім'я українсько-

го народу не здійснив.

Попович тісно співпрацював (а, можливо, і співпрацює) з В.Рабиновичем, відомим українофобом, власником антиукраїнських газеток. Порядні, чесні люди намагаються уникати спілкування з такими брудними людьми, як Рабинович, який за визначенням самих же євреїв, є юдо-нацистом.

Звертаємося до Вас з вимогою негайно виключити з членів Національної експертної комісії з питань захисту суспільної моралі Мирослава Поповича і повідомити про це широким громадськості.

**Віце-президент
ГО «Антинаклеп-
ницька Ліга (Київ)
Ю.В.БОНДАР**

**Генеральний
директор ВГО
«Антинаклеп-
ницька Ліга Украї-
ни» В.Г.КОРОТКІН**

ПІДСОБНИК СІОНІСТІВ В ОСЕРЕДКУ УНП

**Голові Української Народної партії
Ю.І.КОСТЕНКУ**

Шановний пане голову!

Як нам стало відомо, Харківську обласну організацію Вашої партії очолює заступник голови облдержадміністрації В.Третьякий.

Нас украї здивувало, що регіональну організацію УНП, яка декларує українські патріотичні гасла, очолює особа, яка переслідує українських патріотів і діє як підсобник сіоністських структур.

В.Третьякий звернувся до Генерального прокурора України з листом за № 01-30 (2644 від 06.06.05.) із звинуваченнями на адресу Міжрегіональної

Академії управління персоналом та її керівництва у переслідуваннях професорсько-викладацького складу Харківського інституту МАУП за національною ознакою, тим самим розпалюючи міжнаціональну ворожнечу.

Академія звернулася до Генерального прокурора України з проханням надати кримінально-правову оцінку діям В.Третьякого.

Повідомляючи про викладене вище, вважаємо дії В.Третьякого антиукраїнськими, такими, що заслуговують на осуд. Неприпустимо те, що така одіозна особистість очолює велику регіональну організацію національно-патріотичної партії.

До цього повідомлення додаємо копію листа на ім'я Генерального прокурора України, голови Харківської обласної державної адміністрації А.Авакова.

Голова Української Консервативної партії Г.В.ЩОКІН

Голова Української Консервативної партії Г.В.ЩОКІН

Голова Української Консервативної партії Г.В.ЩОКІН

Голова Української Консервативної партії Г.В.ЩОКІН

ЗАЯВА УКРАЇНСЬКИХ ПОЛІТИЧНИХ І ГРОМАДСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ ЩОДО ВТРУЧАННЯ ПОСЛА ІЗРАЇЛЮ НАОМІ БЕН-АМІ У ВНУТРІШНІ УКРАЇНСЬКІ СПРАВИ

У єврейській російськомовній інтернет-газеті «Обозреватель», що належить скандально відомому українофобу Михайлу Бродському (якого українські ЗМІ звинувачують також у тісних зв'язках з єврейською мафією), оприлюднено інформацію про те, що посол Ізраїлю в Україні Наомі Бен-Амі (далі мовою оригіналу) «дала понять своїм колегам в МІД України, що, если в отношении Георгия Щекина не будут приняты меры, это может омрачить визит Виктора Ющенко в Израиль». У цьому ж виданні Бродського стверджується, що «Израиль оказывает давление на украинские власти с целью недопущения избрания в парламент, как он считает, професора — антисемита Георгия Щекина».

З огляду на це маємо кілька запитань до міністра закордонних справ Б.Тарасюка:

1. На якій підставі і згідно з якими нормами міжнародного законодавства посол Ізраїлю дозволяє собі шантажувати Державу Україна і вчиняти разом зі своїми ізраїльськими керівниками тиск на українську владу?

2. Хто дав право іноземній особі, яка представляє державу, неодноразово засуджену міжнародною спільнотою за її расистські закони і агресивну милитаристську політику, втручатися у внутрішні справи незалежної Держави Україна?

3. Чому Наомі Бен-Амі так нетактовно поводить себе в суверенній державі і

дозволяє собі вчинки, несумісні з виконанням дипломатичної місії?

Ми всі знаємо, що державною ідеологією Ізраїлю є сіонізм, визнаний ще 1975 року Генеральною Асамблеєю ООН формою расизму та расової дискримінації. Генасамблея ООН свого часу засудила також зловисний альянс між південноафриканським расизмом та ізраїльським сіонізмом (резолюція № 3151), а Асамблея глав держав і урядів Організації африканської єдності прямо вказала на те, що «расистський режим в окупованій Палестині та расистські режими в Зімбабве і Південній Африці мають загальне походження і ту саму расистську структуру, що спрямовані на придушення гідності та єдності людства». З того часу майже нічого не змінилося, оскільки Генасамблея ООН була змуслена 5 серпня 2002 року знову прийняти резолюцію, де висловила «серйозну занепокоєність трагічними подіями й актами насильства» на окупованих Ізраїлем палестинських територіях, що призвело до «жахливої гуманітарної кризи, яку переживає палестинський народ». Шквал критики, спрямований на агресивну расистську політику Ізраїлю, відбувся і на Всесвітній конференції в Дурбані 2001 року, що відбувалася під егідою ООН. Цим же занепокоєна і Рада Безпеки ООН, яка прийняла чисельні резолюції з цього питання (№№ 1397,

1402, 1403 та ін.). Не залишилася осторонь і парламентська асамблея Ради Європи, яка «глибоко занепокоєна повідомленнями про порушення міжнародного гуманітарного права, що вчинила ізраїльська армія під керівництвом прем'єр-міністра Арієля Шарона на палестинських територіях». А недавно проведене опитування населення західноєвропейських країн взагалі розставило всі крапки над «і»: більшість європейців прямо вказують на Ізраїль як на найбільшу загрозу сучасній цивілізації!

То кого хоче звинуватити в расизмі і різних етнічних «анти» посол Ізраїлю — країни, яку весь світ звинувачує в расизмі та милитаристському насильстві? Країни, яка нахабно і довготривало, свідомо і наполегливо порушує міжнародне законодавство й підпільно виготовляє ядерну зброю? Не може ж помятисися весь світ, який не сприймає поведінки Ізраїлю. Так само не має жодного права повчати інші народи така країна, як Ізраїль.

Ізраїльський посол Наомі Бен-Амі вже не вперше втручається у внутрішні справи України. Наприклад, таке відбулося за спроби єврейського злочинця В. Рабиновича (дуже доречно компанія для посла!) закрити наймасовішу українську газету «Сільські вісті». Такою ж неадекватністю характеризується поведінка її попередниці

А. Азарі, що, безумовно, не додає симпатії до країни, яку ці жінки представляють. До того ж викликає подив сама форма звернення ізраїльського посла до МЗС України з вимогою «вжити заходи стосовно Георгія Щокіна». Це які, пані посол, «заходи»? Часом не ті, що використовують у всьому світі ізраїльські спецслужби, зокрема «Моссад»? З огляду на це офіційно звертаємося до голови Служби безпеки України п. Дріжчаного з вимогою:

— перевірити, чи мала стосунок ізраїльська спецслужба до замаху на життя Георгія Щокіна 10.10.2004 р., президента МАУП і МКА, голови Української Консервативної партії, в результаті якого його намагалися вбити четверо чоловіків, які дуже нагадували співробітників спецслужб.

**Президія
Національної Ради
Української Консервативної партії**

**Президія ВГПО
«Український вибір»**

**Президія ВГО
«Антинаклепницька Ліга України»**

**Правління
конфедерації
недержавних
вищих закладів
освіти України**

**Правління
федерації патріотичних видань
України**

**Президія ВГО
Міжнародна Кадрова Академія**

Погляд

Українське лобі у США швидше мертве, ніж живе. Такий діагноз у статті «Хто і як працює в Америці на Україну» поставили двоє американських авторів: доктор Тарас Кузьо та Орест Дейчаківський, заявлений як «старший штатний радник при американській Гельсінській комісії» у Вашингтоні. І це, хоч як прикро, не полемічна думка, а вже вкотре констатація очевидного.

Діаспорні організації: риба гние з голови

Катастрофічний спад впливу українських діаспорних організацій у США стрімко почалося з 1994 року. Саме того року, мабуть, востаннє вони змогли мобілізувати велику кількість американців з українським корінням на протести й домогтися, аби щойно обраного президента Леоніда Кучму в США приймали з державними почестями, а не з офіційним візитом, як вирішила американська сторона. Діаспора переконувала, що це принизливий статус для глави української держави після державного візиту до США російського президента Бориса Єльцина. Цікаво, що коли у квітні цього року Віктора Ющенка приймали у США з «офіційним візитом», ніхто вже на це не нарікав. А потім діаспора влаштувала масштабні та довготривалі протести з пікетуваннями, заявами проти показу на телеканалі Сі-Бі-Ес скандального фільму під назвою «Потворне обличчя свободи» про буцїмто зростання антисемітизму в Україні. То була кампанія протесту, не гірша ніж індійська акція непокори британським колонізаторам. Офіси Сі-Бі-Ес по всій країні було не просто пікетовано, а паралізовано зливами обурених телефонних дзвінків і факсів. Боси телеканалу всупереч своїй волі приймали численні делегації. Від конгресменів зажадали вирішити питання на Капітолійському пагорбі. Українські американці закликали бойкотувати товари компанії, які, на своє нещастя, спонсорували програму. Сі-Бі-Ес перелякалося не на жарт і змушене було повідомляти про ці протести. Перелякалися і «герої» фільму, зокрема горезвісний рабин Я.Дов Блайх, який виправдовувався, що його брехливі просторікування у фільмі було «вибірково вилучено з контексту».

Проте вже роком пізніше організація «Український народний союз» (UNA) закрила своє відділення у Вашингтоні, фактично скоротивши єдиного працівника, який опікувався зв'язками з Конгресом і Блим домом. А зекономлені гроші було витрачено на газету УНА «Свобо-

да», вже тоді маргінальне видання, читачами якого були літні люди, які за життя в Америці так і не вивчили англійської мови. Нині, на жаль, «Свобода» — примітивне видання: в ньому поверхові репортажі з України перемішані з убогою пропагандою політики Дж. Буша, зокрема війни в Іраку.

Ось яку невтішну констатацію стану справ зробив дописувач «Свободи» 2003 року: «застій» у нашому діаспорному громадському житті, який завважається на кожному кроці. Однак найбільший його вияв маємо в нечисленній участі в усіх майже наших імпрезах, в слабкій активності поодиноких наших організацій, навіть коли вони загальновідомі та популярні. Ось ідемо на цікаву доповідь молодого науковця з України, а в залі є буквально зайнятих 12 місць. Ось ініціювала одна з жіночих організацій зустріч з ціллю зібрати гроші на добру громадську справу і... з'явилося тільки декілька учасниць, яких датки далеко не збільшили приходу на ту справу... Погляньте тільки на світліни з одних чи інших зборів, провідних осіб чи активних членів. Це звичайно особи ніяк не молодого віку, а переважно такі, що давно переступили півстолітній поріг. Що робити? Як відмолотити нашу громаду та зацікавити її усіма проявами громадського життя? І не менш прикрим є для нас, журналістів-українців, коли бачимо членів української спільноти в США, які поголовно тримають в руках «Новое русское слово», а не одну з нечисленних українських газет, і тим не мають інформації, що відбувається в нашій громаді... Погляньте тільки на сторінки кожного числа «Свободи» із посмертними повідомленнями. А під ними — ряди імен нащадків, які вказують на те, що вони вже не належать до нашої спільноти, і їх не можна буде ніяк «притягнути» до праці в нашій громаді та до участі в її культурних імпрезах, в її школах чи молодечих організаціях, коли українська мова та українське життя є для них чужі. Цей вплив нащадків еміграції після Другої світової війни є постійним... «Четверта хвиля» наших поселенців (тобто ті, хто переїхав після розпаду СРСР. — І.С.) має

свої шляхи життя, які ми часто не розуміємо і не схвалюємо. А ми, поселенці після Другої світової війни, з Божої волі відходимо, і усіх нас переслідує тепер питання: «Як заповнити чим скоріше порожні

партійна монополізація громадського життя, з іншого — намагання опозиції утвердити демократичні принципи в громадському житті. Йшлося не про наше негативне ставлення до УККА, а про потребу оздоровити громадське життя, поставити його на шлях демократизації». Він цитує іншого автора — Антіна Драгана: «конфлікт в УККА, як і низка інших подібних подій на на-

водночас (...) має сплатити УНСОЗОВІ 570,000 дол.» Гроші громади — понад півмільйон доларів — Бінчак програв у казино.

Того ж 2004 року, писала газета, «суд штату Огайо виніс у четвер вирок почесному консулові України в США Андрієві Футею (...) штрафними санкціями у розмірі 1000 доларів та встановив для Футея шестимісячний випробувальний

США, доводячи, що цей упереджений закон ще більше підірве довіру до США у світі.

На іншого ізраїльського лобіста — конгресмена Сандера Левіна (він, зокрема, «відзначився» законопроектом про недопущення створення палестинської держави) — працює «голова Українського Конгресового Комітету Америки» Михайло Савків. За кожної публічної нагоди М.Савків вихваляє

«врятувати законопроект Кембелла»...

Хто такий цей М.Савків? З офіційної версії біографії, надрукованої у тій же «Свободі», дізнаємося, що після університету він пропрацював аж п'ять років фінансовим асистентом у приватному секторі, а «в 1996 році приїхав до Вашингтона, щоб очолити Українську національну інформаційну службу». Як стверджує Савків, це його ста-

КІСА ВОРОБ'ЯНІНОВ ЛОБІСТОМ УКРАЇНИ

або ЯК НАМ ПРОДАЮТЬ

місця у нашій громаді?»

Так, смерть неблагодання. І відходять у вічність ті, хто у 1960-их брав участь у мільйонних маршах українців столицею Вашингтон, зважати на які своєю участю мав президент Д.Ейзенгауер. Наступні після них покоління вже практично асимільовані, прагнуть бути «стовідсотковими американцями» і, навіть беручи участь у діаспорних справах, часто-густо боються опинитися під підозрою у «подвійній лояльності» (double loyalty), тобто відданості іншій — неамериканській — державі.

Інша причина занепаду, як стверджує доктор Роман Барановський, боротьба за владу в українських організаціях, зокрема в Українському Конгресовому Комітеті Америки, що розпочалася ще десятиріччя тому. Причиною було, як пише доктор Барановський: «з одного боку —

шому терені та в інших теренах, зводиться до одної короткої і ясної формули: партіократія верзус демократія: влада партії проти влади народу». І закликає: «провід громади повинен перейти в руки непартійців, які стоять на демократичних принципах і для яких гаслом у їхній діяльності буде «партія», а не «партія!»

Як переконані ці та інші автори, владу в діаспорних організаціях узурпували корисливі політики, які ще й переслідують незгодних! Ось лише кілька штрихів до їхнього колективного портрета.

Торік з уже згаданої «Свободи» читачі змогли дізнатися, що, згідно з вирок суду, високопосадовець Українського Народного Союзу Йосиф Бінчак, «котрий сам визнав свою провину — викрадення від цієї установи грошей, — отримав до трьох років тюремного ув'язнення в штаті Нью-Джерсі і

термін за співучасть у підкупі високого посадовця. Андрій Футей (...) упродовж 1990-х років працював помічником тодішнього губернатора штату Джорджа Войновича. У своєму заключному слові перед вирок суду Футей сказав: «Мені дуже соромно...» Андрій Футей — один із активістів української громади у штаті зі значною кількістю українців. Декілька місяців тому він ініціював створення комітету «Українці за Буша» на підтримку передвиборної кампанії чинного президента США».

Звертає на себе увагу й та обставина, що працював засуджений на Войновича, нині сенатора, одного з одіозних активістів т. зв. ізраїльського лобі. Торік Войнович був одним з ініціаторів ухвалення сумнозвісного «Акта про глобальний звіт про антисемітизм», проти ухвалення якого виступав навіть Держдеп

Левіна як «щирого приятеля українців». І це тоді, коли саме стараннями Левіна та його спільників у Конгресі з резолюції 2003 р. вилучено визначення Голодомору 1932—1933 рр. як геноциду українського народу!

Отож логічним виглядає цілковитий провал намагань домогтися від Конгресу та Сенату США резолюції про визнання Голодомору 1932—1933 рр. Геноцидом українського народу: «приятель українців» і патрон Савківа Сандер Левін свідомо не допустив такого пункту до резолюції Конгресу, а проект резолюції Сенату авторства Бена Кемпбелла з визнанням Голодомору геноцидом навмисно заховали в шухляду голови комітету Діка Лугара, який потім розповів, що «забув» про законопроект. А згодом тихцем прибрали з веб-сайту англomовної газети УНА «The Ukrainian Weekly» заклик до українців

раннями 1997 року було створено «Конгресову українську групу» (Congressional Ukrainian Caucus) із членів Конгресу, що буцїмто «сприяє взаєминам між Україною та Америкою в законотворчій та економічній галузі». Результатів діяльності цього «кокусу» — жодних, але хто головувє в ньому? Той же Левін! Виникає запитання: а яка практична вигода Левіну від цього? Відповідь проста: він обирається до Конгресу від штату Мічиган, де, так склалося історично, дуже чисельна українська громада. От Савків і допомагає Левіну надурити виборців наскрізь фальшивим іміджем «приятеля українців»? Невже Савків робить це задурно, «по дружбі»? Не вірється. Адже боротьба за місце в Конгресі — це змагання грошових мішків. І кожна виборча кампанія в одному-єдиному окрузі обчислюється мільйонами доларів.

А недавно Савків з якоюсь Марійкою Дупляк надіслав листа — «від усієї української громади» — на підтримку горезвісним І.Зісельсу та Я.Дов. Блайху! Також виникає запитання: чи задурно він розписується «від усієї громади» в любові до подільників Суркіса? Листи «обурених» із вимогою «покарати» у найгірших сталінських традиціях не є чимось новим для нинішніх функ-

«Список Кузьо—Дейчаківського», або «Мертвого віслюка вуха»

Поставивши хрест на діаспорних організаціях у США, Т.Кузьо та О.Дейчаківський у статті «Хто

«Фонд Спадщини» отримав різними каналами із Малайзії приблизно мільйон доларів, після чого кардинально змінив тональність висвітлення політики цієї країни. До того «Фонд Спадщини» роками гостро критикував політичний та економічний курс Малайзії, уособлений прем'єром Махатхіром. Він — автор малайзійського економічного дива: з бідної країни із кривавими

мах откатів поразал — до 50%. А отсюда і розміри етих грантов — в мільйонах доларів: чем більше випросять у наївних американських фондів, меценатів і спонсорів, тем більше получат в своє шкурное пользование распорядители. И отсюда же вся эта бурная имитация деятельности грантоедов два-три предыдущих года: они и по стране разъезжали, и семинары всевозможные проводили, программы обучения якобы внедряли, и списки по любому поводу от «разведенных» и обманутых ими коллег-журналистов или политиков собирали. Потом «лафа» внезапно кончилась, а отработанная схема угрожала в одночасье рухнуть: в США многие поняли, что происходит на самом деле. Но, по-хоже, там никто не захотел раздувать скандалов, как это уже было в Украине несколько лет назад, когда сменили зарвавшееся и проворовавшееся руководство всех фондов (от соросовского «Возрождения» до «Евразии») и просто сменили по-тихому самых рьяных «борцов за украинскую демократию» (почему-то, к примеру, лишились своих должностей Адриан Каратницкий и Надя Дюк из «Фридом Хауса»).

Як бачимо, Надя Дюк (а саме їй приписують шедри доларові вливання одіозному В.Піховшеку на т. зв. «незалежний центр політичних досліджень») опинилася зараз у «Фонді підтримки демократії». Для з'ясування її нинішніх уподобань досить зазначити хоча б дві горезвісні структури, які тримаються завдяки доларовим ін'єкціям «ФПД»: «громадська організація «Телекритика» Н.Лігачової (вже сама назва цієї «громадської організації» змушує пригадати «товариство «Геть рутину з оперних підмостків!» роману І.Ільфа та В.Петрова) та «Харківську правозахисну групу» Є.Захарова.

Викривальною для «Фонду підтримки демократії» стала книжка американської юристки Єви Голінгер «Код Чавеса: викриваючи інтервенцію США в Венесуелі». Отримані своєю розсекреченою урядові документи беззаперечно засвідчили, що уряд США прямо фінансував і спрямовував опозиційні до антиолігархічного президента країни Уго Чавеса політичні угруповання (під вивіскою допомоги «неурядовим організаціям»), які потім вчинили військовий путч. На шастя, невдалий. Фінансування здій-

снювалося через урядове Агентство з міжнародного розвитку (USAID) та буцімто приватний «Фонд підтримки демократії» (очолюваний колишнім троцькістом Карлом Гершманом), гроші якому надає Державний департамент США. Починаючи з 2001 року, уряд США передав венесуельській опозиції тільки через Агентство з міжнародного розвитку (USAID) та «Фонд підтримки демократії» (National Endowment for Democracy) понад 27 мільйонів доларів.

І, до речі, про згадане В.Скачком змінене керівництво іншого фонду — «Євразія». Нині його віцепрезидентом є професор «Києво-Могилянки» О.Гарань, той самий, який до президентських виборів писав в опозиційній пресі, що В.Ющенку слід гарантувати сім'ї Кучми недоторканість усього нагробованого. Звідки така щедра натура у «професора»? На офіційному веб-сайті фонду дізнаємося, що одним зі спонсорів «Євразії» є пінчківська компанія «Інтерпайп». Ось звідки таке піклування про статки кучмівської сім'ї! Мабуть, і керівництву «Києво-Могилянської академії» було б цікаво дізнатися, що в англійській версії веб-сайту фонду Гарань презентований як «засновник» цього університету! Отож чи не слід уже перейменувати академію на «гаранську»?

Інший з «списку Кузьо-Дейчаківського» — Брюс Джексон, як назвала його французька газета «Монд», «особа тіньової американської дипломатії, негласний емісар політики Вашингтона у країнах Східної Європи та басейну Чорного моря. Президенти та прем'єр-міністри цих країн завжди в розпорядженні цього апостола американської віри, як це було до і після зміни політичного режиму у Грузії, в Україні та Румунії». За даними газети, Джексон — колишній офіцер американської військової розвідки, деякий час обіймав посаду віцепрезидента військово-промислового концерну «Lockheed Martin», а з серпня 2002 року зайнявся «лобіюванням американських інтересів у семи країнах, яким було запропоновано вступити в Північно-Атлантичний альянс у жовтні 2002 року: Румунії, Болгарії, Словаччині, Словенії та трьох балтійських країнах. Виконавши цю місію, Брюс Джексон звернувся до країн, які входять до ГУУАМ, намагаючись «демократизувати» їх і забезпечити доступ до енергетич-

них ресурсів Каспійського моря. Нині він — президент асоціації, що має назву «Комітет Сполучених Штатів із питань НАТО», близької до колишньої американської право-консервативної аналітичної групи під назвою «Проект для Нового Американського Століття», ядро якої складали провідні «неокони» — «партія війни», за визначенням П.Б'юкенена, — віцепрезидент Д.Чейні, міністр оборони Д.Рамсфельд і його заступник П.Вулфовіц.

У свідченнях в Конгресі на початку цього року Б.Джексон стверджував, що Чорне море становить найбільший стратегічний інтерес США для імпорту енергоносіїв і радив зробити ставку на Румунію, президент якої Траян Бешеску оголосив про готовність розмити чотири американські бази на румунському Чорноморському узбережжі.

Що ж до України, то, як свідчить один аналітичний документ українського уряду, під час вечері у посла США в Україні Джона Гербста Б.Джексон виголосив: «ГУАМ є іграшковим паровозиком, який дали Україні, щоб вона з ним бавилася, і вона з ним із задоволенням бавиться».

Є у «списку Кузьо-Дейчаківського» й геть карикатурні особи. Наприклад, достойник з іншого американського Фонду — «Фонду Карнегі за міжнародний мир» — Андерс Аслунд. У червні цього року він опублікував статтю з оцінками дій українського уряду під назвою «Зрада революції». Хто зрадив революцію? Юлія Тимошенко. Чому?

Бо домагається реприватизації украдених олігархами державних підприємств. Кого любить сам Андерс Аслунд? Він любить олігархів. Раніше він гучно любив Михайла Ходорковського і писав численні викривальні опуси про «царя Путіна». Проте Ходорковський таки за ви роком суду потрапив до буцегарні, й інтерес до нього на Заході зник. Одразу після «Помаранчевої революції» Аслунд полюбив Рината Ахметова. «Ми обговорювали економіку і політику України. Більше економіку — і регіону, і загальну обстановку. Чудові враження. Дуже яскрава особистість (Ахметов), дуже швидкий розум», — вихваляв він нового патрона на прес-конференції в клубі «Шахтар» у Донецьку в грудні 2004 року.

Можливо, Аслунда просто «давить жаба» через те, що він не став радником нового уряду. А ще у

1990-их він був радником і Гайдара в Росії, і Кучми в Україні. «Краще олігархи, між ними простіше організувати конкуренцію, як це демонстрував раніше президент України Кучма», — повчав на початку 2004 року в Києві Аслунд.

Про намагання Аслунда знову потрапити до сонму радників свідчила і його присутність у комісії «Блакитна стрічка», яка на початку року за пропонував В.Ющенку набір зазначених неоліберальних «реформ» і давала рекомендації не чіпати олігархів. До складу цієї комісії, до речі, входять і роками невтопаючий радник Кучми, а нині й самого Ющенка — О.Пасхвер та інший — скандальний — президентський радник — збанкрутілий політик, нині керівник середньої нафтової компанії Борис Немцов.

Як можна судити з виступів у пресі, вся «дорадча» діяльність Немцова звелася до нападів на курс експрем'єра Тимошенка, для якої він не гребує жодними виразами, називаючи її політику «божевільною». Зрештою, не має Немцов належної пошани і до самого українського Президента. Російським газетам на запитання про свою діяльність він пихато відповідає: «Если вы спрашиваете, хожу ли я по кабинетах с просьбой вкладывать деньги в Украину, то нет. Не хожу». Ну, справді, хіба це царське діло для Немцова? Це нехай Президент, якому він радить, і випрошує інвестиції. Так, Ющенко під час візиту до Японії повідомляв, що може привезти звідти аж цілий мільярд доларів.

Гідного відкоша Немцову і компанії дала сама Юлія Тимошенко разом із вищепереною характеристикою: «Ці істерики значать, що уряд зачіпляє серйозні комерційні інтереси. Для мене такі оцінки будь-якої людини, яка не дуже добрими очима дивиться на Україну, є компліментом. Значить, я роблю все правильно. Я просила б радників не турбуватися і пам'ятати, що, крім радників, у нас є ще й уряд».

Отож все виглядає так, що «список Кузьо—Дейчаківського» — це осучаснений метод збракатування «колишнього депутата Державної думи» Кіси Вороб'янінова. І розрахунок на те, що Україні вдасться всучити «мертвого віслюка вуха». На її голову.

Ігор СЛІСАРЕНКО

ХОЧЕ СТАТИ В США,

ціонерів «діаспорних організацій». 2001 року Оксана Соколик, заступник президента «Світового конгресу українців», та Ярослав Соколик, зазначений як «багатолітній генеральний секретар» того ж конгресу, у вірнопідданському листі до консула, видрукованому в «Урядовому кур'єрі», гудили північноамериканську групу підтримки комітету «Україна без Кучми». Парочка Соколиків обурювалася протестами українців проти режиму Кучми на вулицях Торонто. Соколики також просили українського генконсула «передати Президенту України, що в Україні є всі демократично-правові умови».

Ось так плазували ватажки громади перед режимом Кучми—Медведчука! На хаяву? Навряд чи можна повірити, що ці ласі до влади особи страждають уродженим кретинізмом...

Президент «Світового конгресу українців» Аскольд Лозинський так носеталігично згадував минулі часи в інтерв'ю «Громадському радіо» два роки тому: «Згідно з твердженням американського президента, покійного вже колишнього президента Ніксона, він твердив, що друге найсильніше лобі, найкраще організоване в Вашингтоні — це українське, після єврейського. Проблема є інколи, що коли ті інтереси не завжди синхронізовані, вони не сходяться, то тоді українська справа програє. Наприклад, у багатьох випадках американське становище, наприклад, на Близькому Сході суто кон'юнктурне, то є під впливом ізраїльського лобі, і воно не співпадає з інтересами в цьому випадку України».

Дуже відверте зізнання! Залишається тільки резюмува-

і як працює в Америці на Україну» пропонують подружитися із т. зв. «мозковими центрами» (think-tanks), які готують рекомендації для американського уряду, а відтак, справді мають великий вплив на вироблення урядової лінії.

Про намагання деяких із них змусити український уряд відмовитися від повернення до державної скарбниці вкрадених олігархами, передусім зятем Кучми В.Пінчуком, національних багатств і соціальних програм уже стало відомо. У липні цього року курс експрем'єра Тимошенка оголосили «антиринковим і протекціоністським» в американському дослідницькому центрі під назвою «Фонд Спадщини» (Heritage Foundation) у звіті авторства Арієля Коена. Американський фонд недоволений також, що посаду голови Фонду держмайна обіймає соціалістка Валентина Семенюк. «Фонд Спадщини» порекомендував Ющенку найняти іноземну консалтингову фірму, яка, зокрема, буде «виробляти політичний курс». А уряд України повинен буде прислуховуватися до оцінок цієї фірми. Платити фірмі слід із грошей, які США виділили Україні як технічну допомогу. Голова ФДМУ Валентина Семенюк тоді заявила в коментарі: «Україна — самостійна держава і сама буде вирішувати, яким курсом їй іти».

Водночас засумніватися у ширості програмних засад «Фонду Спадщини» на «поширення принципів вільного підприємництва, індивідуальної свободи, традиційних американських цінностей та національної оборони» змушують недавно викриті факти. Як з'ясувала американська газета «Вашингтон Пост»,

міжетнічними конфліктами ще тридцять років тому нині вона перетворилася на лідера економічного розвитку. А незалежна економіка спонукала і до незалежного політичного курсу. Розвиток національного виробництва та плекання національних кадрів — складові рецепта Махатхіра. Водночас він завжди був прихильником суворого фінансового контролю. Махатхір неодноразово звинувачував міжнародного спекулянта Сороса у намаганнях підірвати валютні системи країн регіону. За це прем'єра обвинувачували в «антиринковості» й «антисемітизмі».

Т.Кузьо та О.Дейчаківський наводять перелік фондів і осіб, які, як вони заявляють, «працюють на Україну». Правду кажучи, «хочуть заробити на Україні».

У переліку знаходимо Адріана Каратницького з організації «Дім Свободи» (Freedom House) та Надю Дюк із «Фонду підтримки демократії» (National Endowment for Democracy). «Дім Свободи» оскандалився ще 1995 року, коли його функціонери нагородили своєю премією Л.Кучму — «За розвиток демократії» (нагородження не скасували й донині). Стосовно ж персоналії, то вичерпно про них написав журналіст Володимир Скачко, фахівець із так званих «грантоїдів» (зауважимо, жоден з фігурантів статей В.Скачка не звернувся зі спростуваннями): «на дармових подачках «для демократії в Україні» расцвела целая группировка деятелей здесь и за океаном, во взаимное благо использующих «откатные» технологии «окучивания» грантов. По знакомой методе: чем больше были гранты, тем больше «откаты» — суммы, которые под разным предлогом возвращались назад в Америку грантодателям, но якобы оприходовались грантоедомы в Украине. Раз-

3–4 вересня на Черкащині відбулося 15 Всеукраїнське свято богатирської сили на призи пам'яті Івана Піддубного

Гість свята — Василь Вірастюк

Чемпіон серед борців Олександр Петренко

Славетна земля Черкаська. Скільки талановитих і незборимих духом і силою людей подарувала вона Україні. І щоразу, повертаючись до видатних осіб української історії, ми хочемо засвоїти кращі приклади нестримного прагнення до успіху, що здатен піднести на нову сходинку український національний дух і славу. Такою славетною і легендарною особистістю став для всієї України і видатний борець, «чемпіон чемпіонів» Іван Максимович Піддубний. Уже понад 60 років на батьківщині борця відбувається свято на його честь.

Ця з Єльська — міста, у якому Іван Максимович прожив останні роки свого життя. Нині в Єльську вшановують славетного атлета, відкривши поряд з його могилою музей та спортивний зал ім. Піддубного.

Урочисте свято розпочалося у Красенівці, де почесні гості та учасники турніру поклали квіти до пам'ятника незборимого борця, відвідали музей Івана Піддубного та скуштували освяченої води з криниці на садибі Івана Максимовича. Сам же турнір уперше за всю історію свята відбувався на центральній площі селища Чорнобай.

Тренер борців Севастополя Леонтій Алексєєв, один з організаторів турніру Володимир Литвиненко та борці-класики з Криму

Цього року святкування набуло неабиякого розмаху. Боротися за звання найсильнішого з'їхалися спортсмени не лише з усіх куточків України, а й з-за кордону. Зокрема демонстрували свою майстерність і силу борці-класики з Києва, Одеси, Харкова, Севастополя, Миколаєва, Житомира, Черкаса, Золотоноші та Чорнобая. Не мало було і закордонних гостей, які представляли Росію, Польщу та Литву.

Прибула на Чорнобаївщину і делега-

ція з Єльська — міста, у якому Іван Максимович прожив останні роки свого життя. Нині в Єльську вшановують славетного атлета, відкривши поряд з його могилою музей та спортивний зал ім. Піддубного.

Піддубний єднає нації та держави

Вітали учасників змагань керівники району й області, дякуючи гостям за небайдужість і бажання спортсменам успіхів і перемог.

За свого життя Іван

✓ Свято дужих

Максимович, мабуть, і не підозрював, що своїми подвигами не лише прославить українську націю, а й сприятиме єднанню народів усієї Європи.

«Ми вже вдруге відвідуємо Всеукраїнський турнір і захоплюємося його ідеєю й організацією. Для нас велика честь бути запрошеними на змагання такого рівня, і хотілося б, аби з кожним роком свято набувало дедалі більшого розмаху, прославляючи видатного борця, відомого в усьому світі», — зазначив президент федерації з боротьби, заслужений

наша країна мала такого богатиря, — зауважив наставник борців, шестиразовий чемпіон Радянського Союзу, переможець багатьох турнірів, спортсмен, який усе життя віддав борцському килиму, а нині виховує нове покоління богатирів, Леонтій Алексєєв. — Іван Піддубний став прикладом для нинішнього покоління. Виховуючи нових спортсменів, ми намагаємося продовжити справу легендарного борця. Мужність, сила, хоробрість — це якості, властиві кожному українцю, і ми вже вкотре

ро Горшков з Харкова. У ваговій категорії 69 кг переміг харків'янин Олег Нечвоглот, срібним призером став миколаївець Олександр Камшелюк, на третій сходинці опинився севастополець Сергій Кілбас. Найсильнішими у ваговій категорії 84 кг стали Максим Чепурко з Києва, Алдас Лукошайтіс з Каунаса та Велхо Боршадзе з Одеси. У ваговій категорії 96 кг переможцем визнано Костянтина Єрмакова з Севастополя, другу сходинку посів Павло Стрижак з Києва, а бронзовим призером став

грамів. Молоді богатири Черкащини довели, що в Україні ще не перевівся козацький рід, що тут і досі народжуються справжні борці й велетні. Переможцями богатирського конкурсу стали Валентин Качур з села Богодухівка, Роман Слєпченко з Черкаса і Віталій Козик з Чорнобая. Кожен з них отримав грамоту і цінний пам'ятний подарунок.

Увечері чорнобаївців вітав екс-vice-прем'єр-міністр з гуманітарних питань Микола Томенко. «Як

Микола Володимирович.

Привітали черкашан і естрадні виконавці столиці. Перший день вшанування пам'яті Івана Піддубного завершився святковим салютом.

До речі, другого дня атлети змагалися і за звання абсолютного чемпіона турніру. Уже вдруге це почесне звання у нелегкій боротьбі виборов киянин Олександр Петренко. І лише кілька баллами йому поступився Костянтин Єрмаков із Севастополя.

НАША СИЛА НЕ ВМРЕ, НЕ ЗАГИНЕ...

тренер Литви Відас Палецькіс.

Уперше цього року турнір відвідала борцівська делегація з Польщі. Президент федерації боротьби Подляського воєводства Владислав Кульдиревич високо оцінив рівень змагань і пообіцяв, що відтепер польські спортсмени щороку демонструватимуть свою силу на

ре приїхали на Черкащину, аби довести це. Мені випала честь від усіх делегацій подякувати керівникам району й області, а також усім організаторам свята. Особливо хочу відзначити начальника відділу навчально-спортивної роботи Чорнобаївського районного фізкультурно-оздоровчого клубу Володимира Литви-

Ігор Біліченко з Житомира. Серед спортсменів-супертяжів чемпіоном визнано Олександра Петренка з Києва, vice-чемпіоном — Андрія Шехматова з Севастополя, а третю сходинку виборов Ілля Кравченко з Житомира.

Однак турніром свято не закінчилося. На гостей чекало багато сюрпризів і несподіванок: виступ команди КВК «Гарячі голови», концертна програма молодих виконавців, спортивно-театралізоване дійство «Козацькі забави», конкурси та розваги. Не забули організатори і про наймолодших чорнобаївців. На них чекали атракціони, а також розважальна програма районного центру творчості та дитячої газети «Новачок».

До речі, за звання

турнірі.

Брати участь у змаганнях з класичної боротьби на призи пам'яті Івана Піддубного вже стало доброю традицією і для спортсменів з Белгорода. А очолював їхню делегацію Микола Ярошенко, уродженець Красенівки, який нині живе і працює в Росії.

«Я дуже щасливий, що Іван Піддубний дав мені можливість щороку повертатися у своє рідне село. Я пишаюся тим, що є земляком такого славного борця і дякую усім організаторам свята».

Для багатьох команд свято на честь Івана Піддубного стало невід'ємною частиною життя. З великою шановою і захопленням до борця ставляться севастопольці, адже саме з їхнього краю розпочинав свою кар'єру «чемпіон чемпіонів». Вп'яте поспіль команда із Севастополя приїхала віддати шану атлету і поборотися за його призи. «Я пишаюся тим, що

ненка. Адже саме завдяки таким людям, які віддано роблять свою справу, ми маємо змогу зустрітися і вшанувати пам'ять українського борця-велетня».

Нехай переможе найсильніший

Непоборна енергія, яка витала навколо борцівського помосту, заряджала не лише «греко-римлян», а й усіх шанувальників класичної боротьби.

Святкове дійство тривало два дні. Цікавою і захоплюючою була боротьба, дружною і привітною — атмосфера. Здавалося, кожен учасник вартий найвищої нагороди. Та змагання неможливо залишити без переможців.

Отож у ваговій категорії до 66 кг звання найсильнішого здобув Ауксеніс Рамунас (Каунас, Литва), другу сходинку посів Андрій Гуров з Житомира, а третю — Дмит-

непереможного змагалися не лише професійні борці. Цікавим дійством свята став конкурс «Найсильніша людина свята-2005». Найвідважніші силачі Черкащини демонстрували свою міць та силу, долаючи різні випробування. Учасники склали криниці з сорокакілограмових брусів, перекидали шини вагою 350 кг, піднімали колоди різної ваги. Та найважчим і найцікавішим завданням конкурсу стало перетягування автомобіля вагою 2 тонни 550 кіло-

уродженець Чорнобаївського району я з особливою пошаною ставлюся до свята богатирської сили. Непереможна постать нашого легендарного земляка стала прикладом мужності для багатьох наступних поколінь. Я бажаю всім вам вірити у власні сили, боротися за нашу Україну та пам'ятати історію власного народу», — зазначив

Усіх переможців змагань було нагороджено медалями, цінними подарунками та кубками турніру.

...Прозвучали останні акорди гімну. Всеукраїнське свято богатирської сили на призи пам'яті Івана Піддубного прощалося зі своїми шанувальниками, одночасно призначаючи їм побачення наступного року. Укотре українські богатири довели, що сини землі козацької вмють і працювати, і відпочивати, і свято шанувати славу предків. Адже всі вони наслідують свого відомого пращура, який завжди з гордістю казав: «Я завжди дорожив своїм іменем, а головне — честю України, громадянином якої був. Відчуття національної гордості було для мене найвищим».

Юлія ЛИТВИНЕНКО
Київ—Чорнобай

Найсильніша людина свята — Валентин Качур

✓ Переможці

Не кожному вдається замолоду підкорити вершини професійної майстерності. Мабуть, це прерогатива геніїв і... спортсменів. Отак і Юрій Кримаренко, який, коли йому буквально за два дні до змагань у Гельсінкі 2005 року виповнилося 22 роки, зумів опинитися в зоні світової слави. Вигравши чемпіонат світу, Юрко здобув золоту нагороду, яка для української команди стала єдиною втіхою і розрадою десятого легкоатлетичного мундіалю.

Батьківськими слідами

Коли в нічному небі з Чумацького Шляху зриваються зірки, люди загадують бажання... У маленького Юрка теж була своя заповітна мрія: здолати планку на висоті 2,46 метра — нового світового рекорду. Нині дорослий чемпіон у цю прикмету не вірить, проте одна з його мрій усе ж таки здійснилася...

За ініціативою чоловіка до спортивної школи імені Віталія Лонського, заслуженого тренера СРСР, хлопчика привела мама. Юрків тато свого часу теж тренувався тут, тож не дивно, що син став продовжувачем батькової справи.

Працювати з новоприбулим восьмилітнім хлопчиком почав Сергій Шеремет, який десять років навчав Юрія переборювати перешкоди й не зупинятися на досягнутому. Розпочали із загальної фізичної підготовки, яка включала баскетбол, футбол, інші ігри. Тоді освоєння техніки стрибка у висоту займало не так багато часу.

«Спочатку дитину треба загартувати, бо без цього ніхто так одразу високо не стрибне», — пояснює чемпіон. — Хоча є такі таланти, які приходили і підкорювали висоту, для взяття якої мені довелося тренуватися три роки. Зізнаюся, було навіть образливо».

Маленького атлета приваблювали різні конкурси та ігри. Тому він швидко просто мчав до спортзалу. Та найбільше його приваблювала компанія колег-однолітків. «Якби не ця обставина, то, мабуть, я міг би й залишити секцію», — говорить спортсмен.

Нині Юра вже не пригадує, з якої висоти починав. Проте хоч би на якій висоті стояла планка, він ніколи не відчував перед нею страху. «Зі страхом треба боротися, — посміхаючись, філософствує атлет. — А певна боязнь виникла тоді, коли наставники давали вправи на загартування психіки й характеру. Наприклад, перестрибнути через щось просто нереально високо або зробити певну вправу максимальну кількість разів. Я не міг собі уявити, як можна виконати поставлене завдання. Однак мені якось-таки це вдавалося. Тим, хто говорив «не можу», виносили суворий вердикт: у спорті тобі робити нічого».

Формула з однаковими доданками

Професійним спортсменом Юра почав себе вважати, коли на зимовому чемпіонаті України вперше стрибнув 2,10. Тоді йому було років 16—17, а він увійшов до шістки найкращих серед дорослих «висотників». Після такого досягнення юнак поїхав на двотижневий збір разом з дорослою командою, в якій був наймолодшим стрибунком. До Алешти Кримаренко прибув без свого бердичівського тренера Олександра Михальченка, в якого на той час тренувався. Там, на зборах,

Юра почав працювати з Володимиром Журавльовим. І коли наступного року вступав до Київського інституту фізкультури, то було вже домовлено, що Журавльов зарахує хлопця до когорти своїх вихованців.

«До речі, мій тато, Шеремет, Михальченко і Журавльов разом тренувалися й досі товаришують», — розповідає про бердичівську співдружність атлет.

«Я

НЕ ВИПАДКОВИЙ ЧЕМПІОН»

Юрій КРИМАРЕНКО. Народився 11 серпня 1983 року в Бердичеві Житомирської області. Заслужений майстер спорту з легкої атлетики (стрибки у висоту). Пропорщик Збройних Сил України. Чемпіон світу 2005 року. Чемпіон Всесвітніх ігор-2003 серед військовослужбовців. Чемпіон України 2005-го, віце-чемпіон 2004-го, а також дворазовий срібний призер 2003 і 2005 років зимових національних першостей. Особисте досягнення: 2,33 метра (26 червня 2005 року, Німеччина). Тренер: Володимир Журавльов

У дитинстві Юра ніким іншим, як спортсменом, і не мріяв стати. А точніше — чемпіоном світу, Олімпійськими ігор. Поступово хлопець занурився в спорт з головою і вже не уявляв свого життя без нього. Він їздив різними містами, а потім ділився з друзями враженнями від побаченого. Згодом став заробляти власні гроші. «Коли показував певний результат, давали кошти для повноцінного харчування. За два тижні набиралося близько 100—150 гривень. Я витрачав їх на морозиво, жуйки, комп'ютерні ігри», — розповідає про перші заробітки чемпіон.

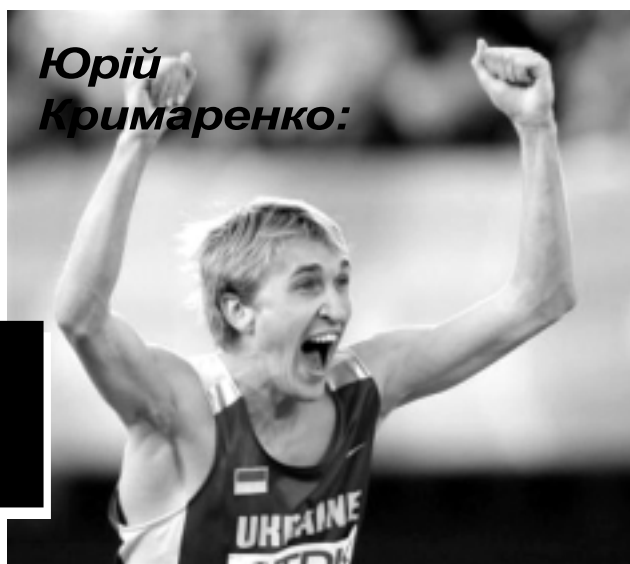
Тренери казали Юрі, що він може високо стрибати й націлювали його на підкорення найвищих вершин. Проте талановитим сам спортсмен себе не вважав. «Якщо для когось успіх — це талант плюс праця, то для мене в цій формулі доданки однакові — праця, — розмірковує чемпіон. — Хоча в мене, звісно, є необхідні природні дані для заняття цим видом спорту. Я «вибуховий», тобто в мене висока швидкість, а також мала вага».

За словами легкоатлета, похвала наставника впливає на нього негативно. Якщо Юра вдало виконав вправу і Володимир Журавльов сказав: «О! Чудово! Зроби так само ще

раз», то наступного разу в спортсмена геть нічого не вийде. Уже й сам тренер заважав: «Тебе не можна хвалити!» Мабуть, це погана прикмета.

«Для спортсмена, як на мене, найдорожчими є здобуті титули. Адже коли є медалі, тобі є що показати, про що розказати, — пояснює атлет. — Можна

чемпіонатів світу шведа Стефана Хольма, який до Фінляндії приїхав з найліпшим результатом сезону — 2,40. Юра ж за півтора місяці до мундіалю на Гран-прі в Німеччині показав свій найвдаліший особистий результат — 2,33, поліпшивши на п'ять сантиметрів попереднє досягнення двотижневої

високо стрибати, але залишатися без нагород. Як я кажу, не обов'язково стрибати 2,38 чи 2,40. Для перемоги вистачить і 2,32».

Фурор і справжня сенсація

Гельсінкі-2005 стали для українця першим серйозним випробуванням у спортивному житті. Тому надзавдань перед своїм молодим підопічним тренер не ставив. Юра повинен був пробитися до фіналу, а там постаратися «продертися» до чільної вісімки.

Кваліфікаційний норматив становив 2,29. Взагалі ж відбір до фінальної частини триває доти, доки не визначаться 12 найсильніших. Висоту 2,27 вдалося подолати лише одинадцятьом стрибунам і, зокрема, Юрію Кримаренку. Тож піднімати планку вище не було сенсу. Проте змагатися за медалі продовжило не 12, а 13 атлетів, оскільки двоє, фін і росіянин, мали абсолютну однакові показники (2,15; 2,20; 2,24 вони подолали з першої спроби, а висота 2,27 їм не підкорилася).

Фаворитом змагань українця вважав олімпійського чемпіона і триразового чемпіона зимових

давністі.

«Я не думав над тим, рекордний цей стрибок чи ні. Якщо замислюватися над цим, то все в голові стиснеться, а потім і в тілі — тебе начебто паралізує, — каже чемпіон. — Я свідомо відключаюся від усіх цих переживань, налаштовуюся, думаю про те, щоб усе зробити правильно й технічно. Просто треба контролювати свій стрибок. І якщо ти фізично готовий, то неодмінно все вийде якнайкраще».

У фіналі Юра стрибав останнім, тринадцятим. Зауважимо, що атлет зовсім не забобонний і на порядковий номер свого виступу абсолютно не зважає. За словами спортсмена, спочатку дуже важко стрибати — нервувеш, метушися, тебе щось сковує. І як результат — не можеш розслабитися, а отже, й нормально розбігтися, порушується динаміка і свобода дій. Узявши 2,25 з другої спроби, українця трохи заспокоївся. Це відчуття посилювалося, коли наступна позначка — 2,29 — зразу ж капітулювала перед майстерністю молодого стрибунка.

«Я був переконаний, що на наступній висоті мене обстрибають, бо суперники були дуже сильні й багато з них мали високі результати», — так аргументує свою впевненість атлет. Юрій глянув

на табло: на третій позиції стояло його прізвище. «Ну, нехай пара спортсменів візьме 2,32», — подумав він собі. Коли поставили цю висоту, в секторі залишилося восьмеро. Завдання максимум підопічний Володимира Журавльова вже виконав і зовсім заспокоївся. Тож на 2,32 спортсмен психологічно себе не перенавантажував. Українець був дуже близьким до того, аби після другої спроби планка залишилася на місці. Він відчув, що таки зможе взяти цю висоту.

І ось остання спроба... Усі суперники безуспішно вичерпали свій ліміт. Це, звісно, обнадіяло. Юра залишився в секторі сам. Тільки він і досі неприборкані 2,32. «Бронза» чи «золото»? Успіх чи справжній фурор і сенсація?

«Мені було спокійно на душі. Вийшов впевненим у своїх силах, довго не налаштовувався, не забував голову зайвими думками. Я вже й так був третім на першому для себе чемпіонаті світу, — гадає свій внутрішній стан стрибун. — І тут такий шанс! Як ним не скористатися?! Розбігся, стрибнув... і взяв чемпіонську висоту».

Як відзначало багато фахівців, українця переважав усіх конкурентів у технічній майстерності. Сам Юра додає до цього культуру рухів, над якою вони з тренером багато працюють.

«На той момент я був сильнішим за інших. Та й психологічний нюанс зіграв свою роль. Я стрибав у ролі темної конячки. І тут раз — я білий кінь», — сміється спортсмен.

Хто першим привітав його, атлет не пам'ятає, бо був у стані легкого шоку. Проте у своє чемпіонство повірив одразу ж. Для спортивних чиновників перемога Кримаренка була громом серед ясно-го неба. Такого вони не очікували. Та й що казати, коли ходен з них не взяв у сектор для стрибків у висоту синьо-жовтого стяга. Ніхто з них уже й не сподівався на нагороду.

«Було дуже приємно, коли гімн звучав саме на мою честь, — з посмішкою згадує чемпіон. — Проте мене переповнювала не гордість, а безмежна радість. Можливо, тоді моя підсвідомість ще й не розуміла, що сталося. Нині я це вже усвідомлюю».

Скромний і веселий хлопець

Після чемпіонату світу Юра не сидів склавши руки. З Фінляндії він зразу ж вирушив на Універсіаду до Ізміра. Студентські ігри дует Журавльов — Кримаренко розглядали як підстраховку: раптом на першості світу не вдасться потрапити до фіналу, то можна буде реалізуватися у Туреччині.

«Завершив змагання п'ятим, стрибнувши 2,20. Я був не готовим до цього старту, оскільки не встиг відновитися після чемпіонату світу, — пояснює атлет. — До того ж виступав у порваних шипівках. Однак помітив це тільки на наступному турнірі».

Німецький Еберштат, де проходять найпрестижніші міжнародні змагання зі стрибків у висоту, Брюссель, Берлін, фінал серії Гран-прі в Монако... Під кінець сезону дається взнаки втома, та й відпочити ніколи: інтервал між змаганнями становить у середньому днів п'ять. Тож і не дивно, що після Гельсінкі українцю так і не

вдалося зійти на п'єдестал пошани, хоча він був близьким до цього.

«Я не засмучувався, коли залишався без нагород, — зізнається Юра. — Чесно кажучи, мені було все одно, адже головне завдання я виконав — переміг у Фінляндії».

Тепер Юркова мама, яка працює бухгалтером на заводі в Бердичеві, на всі дії стає з'являється в ролі почесного гостя й одержує багато подарунків. Батько, працівник будівельної фірми, старший на чотири роки брат Олександр, який колись грав у футбол, теж пишається своїм сином і братом.

А ось сам чемпіон зіркою себе не відчуває:

«Щоб з'явилася таке відчуття, мабуть, мені треба виграти Європа. Хоча співати не вмію, — жартує Юра. — Я спілкуюся зі своїми друзями так, як і раніше. Дехто виграв чемпіонат України й уже дере носа. А я скромний хлопець. (Посміхається). Гельсінська перемога зробила моє життя прекраснішим і щасливішим».

У вільний час атлет відпочиває (може й на дивані полежати), ходить у кіно, слухає музику, зустрічається з друзями. За його словами, він — душа компанії, яка частенько сміється до сліз над його жартами.

У дива Юра не вірить, хоча й визнає, що йому не реальним видавалося виграти чемпіонат світу. Та й улюбленцем долі спортсмен себе не вважає.

«Мені не щастить у житті. Принаймні так було до світової першості, — уточнює чемпіон. —

Скільки життєвих негараздів: то здоров'я підведе, то ще щось. Проте спорту це не стосувалося».

Премію, а це чесно зароблені 60 тисяч доларів, нашому атлетові виплатять наприкінці року. Житомирський обласний спортивно-комітет пообіцяв винагородити свого вихованця квартирою у Броварах. «Доведеться її продати, додати до отриманих грошей певну суму й купити житло в Києві, де я нині тренуюся. До того ж треба буде й умеблювати помешкання», — розмірковує атлет.

«Важко виграти чемпіонат світу. Та ще важче постійно залишатися на тому ж високому рівні, — говорить Юра. — Тепер мені доведеться доводити, що не випадково став чемпіоном. Не знаю, чи вдасться мені це зробити цього сезону, бо дуже стомився».

А попереду ще два старту: Міжнародний турнір у Шанхаї (гарний старт з фінансового погляду) й домашні змагання в Бердичеві на призи Лонського. До речі, на останньому турнірі Юрі ніяк не щастило навіть ввійти до трійки лідерів.

Цікавий факт: на тренуваннях хлопець вище 2,05—2,10 стрибнути не може. Юра пояснює це тим, що в сектор він завжди приходив дуже втомленим: або виснажливий старту, або важка робота. Як стверджує атлет, на тренуваннях майже ніхто по 2,30 не стрибає.

«Мене надихають перемоги й високі результати, хоча, звісно, коли нічого не виходить, бувають і зриви, — не приховує чемпіон. — А мрія залишається незмінною — це дитячих років — виграти Олімпійські ігри».

Ірина ГОЛІНЬКО

Виставки

УКРАЇНЬСЬКА
КНИГА У МОСКВІ

Понад дві з половиною тисячі видавництва з понад 50-ти країн світу презентували свою продукцію на XVIII Московській міжнародній книжковій виставці-ярмарці. Чільне місце на Національному стенді України займала експозиція Міжрегіональної Академії управління персоналом.

— Як і у попередні роки ми презентували книжкові новинки, — розповів віцепрезидент з видавничої діяльності та ЗМІ Академії Юрій Бондар. — Цього разу експонували більш як 60 книжок МАУП. Це традиційно нові дослідження, навчальні посібники наших науковців, видання культурологічного, пізнавального спрямування. Особливе зацікавлення відвіду-

вачів ярмарки — а їх цього року була рекордна кількість — викликали другий том енциклопедичного видання Георгія Щокіна «Людство і віра», наукові розвідки Миколи Сенченка, Василя Яременка, Юрія Шилова, інших авторів.

Приємно, що читачі не обійшли увагою і видання, вихід у світ якого став можливим завдяки науковій та матеріальній підтримці МАУП: розкішно ілюстрованого збірника «Україна — козацька держава». Це видання визнано одним з найкращих на цій виставці-ярмарці. Відзначу й організаторську роботу Державного комітету з телебачення і радіомовлення України, її працівників, зокрема В.Бабилюлька, завдяки яким Україна була гідно представлена — зрештою, як і належить книжковій державі.

Одним із здобутків цього духовного свята стали домовленості про спільні видавничі проекти з видавцями інших країн та про проведення Днів видавництва МАУП в Українському культурному Центрі в Москві, що, сподіваємося, буде реалізовано вже цього року.

Власн. інформ.

На знімках: експозиція МАУП на національному стенді України; представники української делегації на виставці: М.Сенченко, Ю.Бондар, В.Бабилюлька, В.Теремко

Візити

КИЇВСЬКІ БІБЛІОТЕКАРІ
ПЕРЕЙМАЮТЬ
ДОСВІД АКАДЕМІЇ

Недавно Міжрегіональну Академію управління персоналом відвідали працівники Централізованої бібліотечної системи Дарницького району Києва. Перший віце-

президент, ректор МАУП, професор Микола Головатий зустрів делегацію та ознайомив гостей з діяльністю Академії. Після чого бібліотекарі вивчали досвід

роботи своїх колег з Міжнародного бібліотечно-інформаційного центру ім. Ярослава Мудрого. З роботою Центру гостей ознайомила генеральний директор Любов Бродська. «Ескурсанти» зацікавили сучасні досягнення у сфері бібліотечної справи, що нині активно впроваджуються в МБІЦ Академії, зокрема використання інформаційних технологій у системі ведення каталогів та архівів, сучасні підходи в роботі з відвідувачами.

Неабиякий інтерес виявили бібліотекарі й до видань Академії. Серед відвідувачів бібліотек, зокрема Дарницького району міста, як зазначають представники Централізованої бібліотечної системи, на видання МАУП є неабиякий попит.

Подяка

Президентів Міжрегіональної Академії управління персоналом ЩОКИНУ Г. В.

Шановний Георгію Васильовичу! Керівництво Криворізького міського управління УМВС України в Дніпропетровській області висловлює Вам свою вдячність за професійне навчання спеціалістів для органів внутрішніх справ, яких готує

Криворізький інститут імені Петра Калнишевського Міжрегіональної Академії управління персоналом.

Просимо і надалі щорічно навчати наших співробітників на юридичному факультеті Криворізького інституту імені Петра Калнишевського Міжрегіональної Академії управління персоналом.

З повагою начальник Управління О.І. Білоусов

Без кордонів

ЯПОНСЬКУ ВИВЧАЮТЬ У МАУП

Наших туристів іноземці впізнають за кордоном зазвичай безпомилково. Цьому виною не слов'янські риси обличчя, не боязливості під час зустрічі із західним сервісом, навіть не особливий блиск в очах, характерний для людей, нерозбещених закордонними поїздками. Поєднання європейської зовнішності та повної безпорадності в знаннях іноземної мови, на жаль, залишається візитівкою наших співвітчизників.

На запитання, чому українці не можуть вивчити мову, психологи дають легку і зрозумілу відповідь. Просто тривалий час у наших громадян не було гідної мотивації для навчання на відміну від сьогоднішнього, коли Україна вповнено рухається у глобалізований світ. Нові горизон-

ти співпраці, робота в різних закордонних компаніях, навчання за кордоном — усе це стало потужним поштовхом до вивчення іноземних мов. І як

результат з'явилося багато мовних шкіл, курсів і програм.

Обираючи щось з великого розмаїття курсів англійської, німецької, французь-

кої мов, поставте собі просте запитання: чому ви хочете її вивчати? І коли знайдете відповідь — ласкаво просимо на курси іноземних мов МАУП.

Головний результат роботи викладачів Академії — подолання мовного бар'єра і «наповнення» слухача необхідною лексикою.

Думати і вільно висловлювати думки іноземною мовою — кінцева мета навчання на курсах.

Для максимально швидкого подолання мовного бар'єра і розуміння іноземного мовлення в базовому курсі передбачено різні рольові ігри, відео- та аудіоматеріали. Адже ні для кого не секрет, що саме цікаві фільми іноземною мовою дають можливість чути живу, сучасну мову.

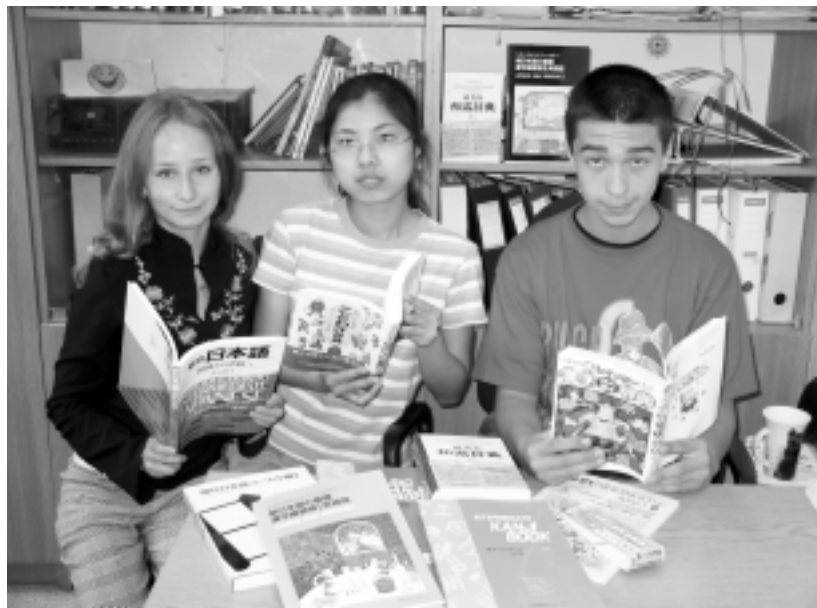
Англійська, німецька, французька, іспанська, італійська та багато інших мов — не рідкість на багатьох мовних курсах нашого міста. А що ви думаєте про такі мови, як арабська, турецька,

японська? Схід — справа витончена! Загадкові країни, далекі культури, абсолютно несхожі на наші. Уявіть, з яким інтересом дивитимуться на вас ваші знайомі, коли ви вільно читатимете японські ієрогліфи!

Центр вивчення мов Українсько-Південно-Африканського інституту політичного лідерства та лінгвістики ім. Нельсона Манделі при МАУП має унікальну можливість запропонувати вам вивчення японської мови.

Влітку Центр інституту отримав у подарунок від однієї з японських шкіл величезну кількість підручників і навчальних посібників, які допоможуть осилити таку не легку японську. Викладач же японської мови — один з найкваліфікованіших фахівців в Україні. Його учні посідають перші місця на курсах та олімпіадах. Багато з них отримують можливість продовжити свою освіту в Японії.

ВИДАВНИЦТВО МАУП ПРОПОНУЄ

ШАНОВНІ ЧИТАЧІ!

Видавництво МАУП за 15 років свого існування видало понад тисячу книжок і брошур наукового, навчального та публіцистичного змісту загальним накладом кілька мільйонів примірників. Щороку видання МАУП отримують на міжнародних і вітчизняних книжкових виставках престижні нагороди і премії. Наші видання рецензуються вченими, які мають відповідні ступені та звання, затверджуються Вченою радою МАУП, а переважна їх більшість ще мають і рекомендацію Міністерства освіти і науки України для вивчення у вищих навчальних закладах. Частина наших науково-популярних і публіцистичних видань присвячена дослідженню різних форм єврейського расизму (сіонізму), який засуджений Генеральною Асамблеєю ООН ще 1975 року, але не припинив, навпаки, значно поширив свій вплив останнім часом, в тому числі в Україні. Підґрунтям сучасного сіонізму, як доводять численні дослідження, була давня доктрина єврейської обраності та зверхності, що завжди завдавала шкоду не тільки оточуючому населенню, а й самим євреям. Авторами названих публікацій є відомі вітчизняні та закордонні вчені, серед яких — ізраїльські професори та навіть єврейські рабини.

Неспростовна правда про людиноненавистницьку сутність цих єврейсько-юдейських доктрин не дає спокою і нинішнім юдо-нацистським провідникам,

які роблять усе (в тому числі і протизаконне), аби тільки ця правда не стала надбанням широких кіл громадськості. Тому і така галаслива істерія єврейських ділків на кшталт Рабиновича, Асмана, Червоненка та їхніх плічників серед сьогоднішніх можновладців навколо видань МАУП, правдивість яких вони не мають змоги заперечити. Щоб ви, шановні читачі, склали власне уявлення про частину видань МАУП, які висвітлюють різноманітні аспекти єврейських і сіоністських течій, пропонуємо вам їх короткі анотації та умови придбання, в тому числі поштою. У Києві ці видання можна придбати в книжкових кіосках «Бібліон», яких поки що менше двадцяти. Проте і ця невеличка кількість «острівців правди» призводить до скаженої люті єврейсько-расистських зверхників, які через свої телеканали (а це майже всі), радіо, газети та журнали просто захлинаються від бажання їх закрити. Разом з тим відверто антиукраїнські, антисупільні та просіоністські видання на кшталт «Столичних новостей» і «Столички» Рабиновича—Кацмана, «Корреспондента» Сандена, газети «2000» Кичигіна, «Газети по-київськи» Коломойського-Дубілета, «Бульвар» Гордона, «Львівської газети», журнальчика «Критика» та багатьох інших безперешкодно розповсюджують не тільки в сотнях кіосках у Києві, а й в тисячах інших по всій Україні. Отож висновки робити вам, шановні читачі.

Видавництво МАУП

Франко, Іван.
Zur Judenfrage (до єврейського питання): Літературно-публіцистичне видання. — К.: МАУП, 2002. — 40 с. — (Б-ка журналу «Персонал»). У брошурі вміщено три статті відомого мислителя й письменника, вченого та громадського діяча Івана Яковича Франка (1857–1916), який залишив нащадкам неоціненні скарби своєї творчості. У цих яскраво виражених публіцистичних працях Великого Каменяря досліджується так зване «єврейське питання», зокрема економічно-соціально-національне становище євреїв на західноукраїнських теренах, їхні взаємини з українцями у тодішній Австро-Угорській імперії.

100 законов из Талмуда
З книги О. Платонова «Терновый венец России: Загадка Сионских протоколов»: Ист. памятник. — К.: МАУП, 2003. — 92 с. (Б-ка журн. «Персонал»).
Книга узагальнює єврейсько-талмудичну думку, яка знайшла своє відображення у скороченому варіанті Талмуда — «Шулхан арухе». Ідеологія Талмуда визначила більшість трагічних подій в історії людства, протиставляючи євреїв усьому світові, оголосивши їх «обраним народом», який має владарювати над усім людством. Закони Талмуда стали причиною трагедії багатьох представників єврейського народу, перетворивши його в організацію, яка протистоїть за расовою ознакою усьому людству. Видання цікаве і для дослідників цього питання, і для широкого кола читачів.

Маркова С.В.
Голодомор 1932–1933 років на Поділлі: Монографія. — К.: МАУП, 2003. — 116 с.
У монографії досліджуються передумови, перебіг і наслідки голодомору 1932–1933 років на Поділлі у контексті загальноукраїнських подій кінця 20-х — початку 30-х років ХХ ст.
Розрахована на широке коло читачів — політиків, науковців, аспірантів, студентів вищих закладів освіти.

Володський І.
Витоки зла (Таємниця комунізму). — К.: МАУП, 2003. — 64 с. — (Б-ка журн. «Персонал»).
У пропонованій книжці, розділі якої опубліковано в окремих числах журналу «Персонал» 2003 р., трохи відкривається завіса над таємницею комунізму — історією зародження комуністичних ідей. Досліджуються подробиці життя Маркса, Енгельса і Леніна, діяльність яких трагічно вплинула на розстановку політичних сил в Європі та світі.

Шестопал, Матвій.
Євреї на Україні: (Іст. довідка) / Упоряд. і передм. В.В. Яременка. — К.: МАУП, 2002. — 240 с.
У пропонованій книзі автор розповідає про звичай і традиції єврейства від давнини до сучасності; на широкому фактичному матеріалі розглядає, зокрема, історичні пласти співжиття євреїв та українців, розмірковує над першопричинами так званого антисемітизму, подає свій погляд на сіонізм як різновид расизму, спростовує міф про буцімто зоологічну ненависть до євреїв, якої в українського народу не було й немає сьгодні.

Недавно у видавництві Міжрегіональної Академії управління персоналом з'явилося цікаве видання — «Єврейская история, еврейская религия: тяжесть трех тысяч лет» Израэля Шахака. Книжка є продовженням політичної діяльності єврейського професора Ізраеля Шахака, який більшу частину свого життя присвятив боротьбі з расизмом і шовінізмом. Це видання, яке вперше побачило світ 1994 року англійською мовою, всебічно розкриває причини неприйняття і гострої критики І.Шахаком ідеологічних основ Ізраїлю.
Автор аналізує традиції єврейської громади і розкриває расистську сутність талмудизму, переконливо доводить, що основою дискримінації палестинців є головні ідеї юдаїзму, зокрема ненависть і зневага до неюдеїв.

Ходос, Эдуард.
Когда евреи маршируют...: Три письма Эдуарда Ходоса к ситуации вокруг газеты «Сільські вісті». — К.: МАУП, 2004. — 84 с. — (Б-ка журн. «Персонал»).

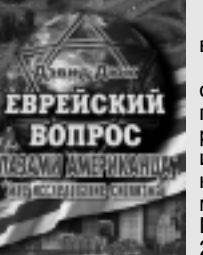
Лопікура В., Лопікура Н. Кагал 2004. — К.: МАУП, 2004. — 80 с. — (Б-ка журн. «Персонал»).
Кагал — єврейське слово, що перекладається як зібрання. Кагалом називалися правління єврейських громад у Європі. До складу цього органу самоврядування обиралися винятково багаті євреї.
Про сучасний «Кагал 2004», про тих багатих представників юдо-масонської еліти, яка підступно захопила владу в Україні, пишуть у своїй книжці відомі публіцисти Валерій і Наталя Лопікури.

Брафман, Яков.
Книга Кагала: Всемирный еврейский вопрос — К.: МАУП, 2004. — 368 с. — (Б-ка журн. «Персонал»).
У книжці розкривається підступність єврейського кагалу, який, переслідуючи мету досягнення світового господарювання, керує життям євреїв, незважаючи на їхні інтереси й інтереси тих держав, у яких вони проживають.

Сионские протоколы: джерела і документи: Іст. пам'ятка. — К.: МАУП, 2005. — 232 с. — (Б-ка журн. «Персонал»).
У книжці узагальнюється єврейсько-талмудистська думка від виникнення Талмуда і расової доктрини юдаїзму до створення сучасних юдо-масонських і сіоністських організацій світового панування.
Ідеологія Талмуда спричинила немало трагічних подій в історії людства, протиставивши євреїв усьому світу, проголосивши їх «обраним народом».

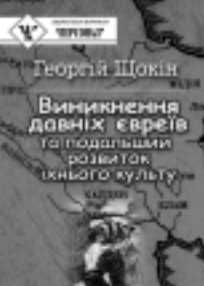
Дюк, Дэвид.
Еврейский вопрос глазами американца: мое исследование сионизма. — К.: МАУП, 2002. — 360 с.

Яременко, Василь.
Євреї в Україні сьогодні: реальність без міфів. — К.: МАУП, 2003. — 144 с.
У збірці статей професора Василя Яременка викриваються підступи міжнародного сіонізму проти України, її історії, культури, духовності, державності в цілому. Статті друкувалися в різних періодичних виданнях і викликали широкий резонанс і зацікавленість.

Мец Г.Г.
Всемирное общество масонов: сущность и цели: 3 кн. О. А. Платонова «Терновый венец России. Тайная история масонства 1731–1996» с незначительными сокращениями. — К.: МАУП, 2003. — 152 с. — (Б-ка журн. «Персонал»).
У виданні розкривається історія зародження масонства — руху, що виник у країнах Європи в XVIII у вигляді сект і таємних організацій, який переслідував мету досягнення світового панування.

Щокін, Георгій.
Виникнення давніх євреїв та подальший розвиток їхнього культу. — К.: МАУП, 2005. — 152 с. — (Б-ка журн. «Персонал»). — Бібліогр. вкінці розд.
У книжці на підставі численних письмових джерел висвітлена маловідома широкому загалу історія виникнення давніх євреїв і подальший розвиток їхнього культу, що призвів до появи сучасного сіонізму — ідеології єврейського расизму, яка прагне світового панування. Для широкого загалу.

Абраменко, Леонид.
Последняя обитель. Крым, 1920–1921 годы. — К.: МАУП, 2005. — 480 с.: — Бібліогр.: у примітках за розділами.
У запропонованому виданні розглядаються маловідомі сторінки історії України і Криму під час громадянської війни — фізичне знищення полонених Білої армії, армії УНР, бійців армії Нестора Махна, представників цивільного населення усіх верств. Представлені багаточисленні унікальні архівні документи, зокрема й фотографії, які засвідчують розгул більшовицької диктатури і порушення найважливіших законів міжнародного гуманітарного права.
Розрахована на широке коло читачів — від працівників сфери науки і освіти до школярів і студентів, а також тих, хто цікавиться історією розвитку держави.

Граф, Юрген.
Великая ложь XX века: Миф о геноциде евреев в период II Мировой войны. — К.: МАУП, 2005. — 320 с. — (Б-ка журн. «Персонал»).
У книжці містяться сенсаційні викриття міфу щодо голокосту. Доля євреїв під час Другої світової війни стала об'єктом спекуляції західних закулісних кіл. З цієї причини правда про голокост приховується у багатьох так званих вільних країнах.
Для широкого кола читачів.

3 приводу придбання видань звертатися за телефоном: (044) 490-95-17; 490-95-18

Наш передплатний індекс — 06896

ПЕРСОНАЛ
№ 37

Громадські слухання

РЕФОРМУВАННЯ ПРАКТИЧНОГО МЕДСЕСТРИНСТВА В УКРАЇНІ

Цими днями у Міжрегіональній Академії управління персоналом відбулися громадські слухання «Реформування практичного медсестринства в Україні. Етичні, психологічні та правові аспекти»

Ініціатори заходу, а саме — Головне управління охорони здоров'я та медичного забезпечення Київської міської державної адміністрації, Управління охорони здоров'я Київської обласної адміністрації, Асоціація медичних працівників — обговорили важливі проблеми, які сто-

ховної Ради України з питань охорони здоров'я, материнства та дитинства Лілія Григорівна зазначила, що ключовою проблемою залишається забезпечення високої якості надання медичних послуг населенню, зокрема вдосконалення організаційних форм роботи ме-

дичних працівників середньої ланки — медсестер.

Учасники громадських слухань обговорили питання освітньої підготовки медичних працівників, зазначивши, що номенклатура спеціальностей у медичній освітній системі й досі не має важливої і потрібної спеціалізації «Медсестер охорони здоров'я», і це серйозна перешкода для успішного реформування медичної галузі.

Тож на засіданні ухвалили рішення звернутися до Міністерства охорони здоров'я та до Міністерства освіти і науки з пропозицією організувати на базі регіональних відділень Міжрегіональної Академії управління персоналом напрями підготовки для практикуючого медичного персоналу за спеціальними програмами: «Інформаційні системи в менеджменті охорони здоров'я», «Медичний та фармацевтичний менеджмент» і «Медична психологія».

суються сфери охорони здоров'я.

Народні депутати, фахівці профільного міністерства, керівники та працівники медичних закладів, які взяли участь у громадських слуханнях, висловили впевненість, що в подоланні кризового стану у цій сфері та негативних тенденцій у динаміці здоров'я населення України виключно важлива роль має бути відведена сестринській справі.

Виступаючи перед присутніми, народний депутат, член Комітету Вер-

Вакансії

Міжрегіональна Академія управління персоналом запрошує на постійну роботу:

— **Бібліотекаря.** Вимоги: базова вища освіта в галузі бібліотечної справи, педагогіки, філології. Звертатися до дирекції бібліотеки. Тел. 494-47-53.

— **Фахівця деканату стаціонарних форм навчання.** Вимоги: базова вища освіта, володіння офісними комп'ютерними програмами. Тел. 490-95-01, Касьянова Світлана Петрівна, корп. 16, кімн. 3.

— **Викладача англійської мови, доцента.** Вимоги: ступінь кандидата наук в галузі філологічних наук, досвід викладацької роботи від 2 років. Тел. 490-95-01, Касьянова Світлана Петрівна, корп. 16, кімн. 3.

— **Викладача німецької мови, доцента.** Вимоги: ступінь кандидата наук в галузі філологічних наук, досвід викладацької роботи від 2 років. Тел. 490-95-01, Касьянова Світлана Петрівна, корп. 16, кімн. 3.

— **Керівника науково-організаційного підрозділу.** Вимоги: ступінь кандидата наук, досвід в організації навчального процесу у вищому навчальному закладі. Тел. 490-95-12, Падун Алла Олександрівна, корп. 18, кімн. 8.

— **Фахівця відділу комп'ютерної бази даних.** Вимоги: базова вища освіта, володіння офісними комп'ютерними програмами. Тел. 490-95-23, Довбиш Надія Іванівна, корп. 15, кімн. 9.

Додаткову інформацію з приводу працевлаштування в МАУП можна отримати у відділі кадрів за тел. 490-95-13.

— **Заступника завідувача кафедри менеджменту ЗЕД.** Вимоги: ступінь кандидата наук в галузі економічних наук, менеджменту, менеджменту ЗЕД, досвід роботи у вищих навчальних закладах. Тел. 494-47-32, Гурч Людмила Миколаївна, корп. 23, кімн. 7.

— **Декана факультету заочних форм навчання.** Вимоги: кандидатський ступінь в галузі економічних наук, менеджменту, досвід роботи у вищих навчальних закладах. Тел. 494-47-32, Гурч Людмила Миколаївна, корп. 23, кімн. 7.

— **Фахівця з виховної роботи у гуртожитках.** Вимоги: вища педагогічна освіта, досвід педагогічної роботи. Тел. 494-47-38, Біжик Людмила Федорівна, корп. 23, кімн. 5, 9.

— **Завідувача бюро з виховної роботи у гуртожитках.** Вимоги: вища педагогічна освіта, досвід педагогічної роботи. Тел. 494-47-38, Біжик Людмила Федорівна корп. 23, кімн. 5, 9.

— **Провідного фахівця з виховної роботи.** Вимоги: вища педагогічна освіта, досвід педагогічної роботи, вік — від 35 років. Тел. 527-95-72, Махмудов Ельдар Юсифович, корп. 5, кімн. 107.

Випускники МАУП, які мають дипломи з відзнакою, отримуватимуть на 10% більше, ніж передбачено посадовими окладами.

МІЖРЕГІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ (МАУП)
Акредитована за видом IV освітньо-кваліфікаційним рівнем Міністерством освіти і науки України.

ОГОЛОШУЄ НАБІР НА ПЕРШУ ТА ДРУГУ ВИЩУ ОСВІТУ:

- МЕНЕДЖМЕНТ ОРГАНІЗАЦІЙ
- МЕНЕДЖМЕНТ ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ
- УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ І ЕКОНОМІКА ПРАЦІ
- ПРАВознавство
- ПРАВООХОРОННА ДІЯЛЬНОСТЬ
- ФІНАНСИ
- БАНКІВСЬКА СПРАВА
- ОБЛІК І АУДИТ
- МАРКЕТИНГ
- СОЦІОЛОГІЯ
- СОЦІАЛЬНА РОБОТА
- СОЦІАЛЬНА ПЕДАГОГІКА
- ПСИХОЛОГІЯ (в т.ч. медична)
- ПОЛІТОЛОГІЯ
- ПРОГРАМНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ АВТОМАТИЗОВАНИХ СИСТЕМ
- ПРИКЛАДНА МАТЕМАТИКА
- ПЕРЕКЛАД (АНГЛІЙСЬКА/НІМЕЦЬКА МОВА)
- МІЖНАРОДНІ ВІДНОСИНИ
- КУЛЬТУРОЛОГІЯ

Державний диплом:

- молодший спеціаліст;
- бакалавр;
- спеціаліст;
- спеціаліст перепідготовки;
- магістр.

Забезпечення підручниками. Одна з кращих бібліотек.

Військова кафедра: підготовка офіцерів запасу та менеджерів оборонної сфери

МОЖЛИВЕ НАВЧАННЯ З ОПЛАТОЮ В РОЗСТРОЧКУ

- без застави
- термін погашення — до 10 років

МАУП є членом Міжнародної асоціації університетів, Європейської мережі університетів безперервної освіти, Інституту міжнародної освіти (США).

Зараховуються без іспитів випускники Підготовчого відділення та Ліцею МАУП — на I курс, коледжів та технікумів — на II–III курс, бакалавратів — на IV–V курс.

03039, Київ, вул. Фрометівська, 2, МАУП
(044) 490-95-05, 494-47-47
E-mail: iapm@iapm.edu.ua www.iapm.edu.ua

Автошкола МАУП

Здійснює набір на курси за програмою підготовки водія автомобілів (легкові автомобілі, таксі та автофургони), категорія "В"

У програмі навчання:

- Будова та експлуатація автомобіля
- Правила дорожнього руху
- Основи керування автомобілем і безпека дорожнього руху
- Водіння автомобіля

Термін навчання: 2,5 – 3 місяці

Форми навчання: Денна, вечірня, групи вихідного дня

Адреса автошколи: 03039, м. Київ, вул. Фрометівська, 2, корп. 20. (приймальна комісія Автошколи МАУП) тел.: 527-94-44, 490-95-05. П/Р 26004300289901 В АКБ "ТАС-Камерібанк", м. Київ, МФО 300164, ЄДРПОУ 00127522, МАУП

"Черемош" Гостинний Двір

Запрошує провести відпочинок у Карпатах (Яремча)

Пропонуємо до Ваших послуг:

- одно-, дво-, трьохмісні (2-3 місця) номери зі зручностями;
- бар-ресторан "Черемош" (на 32 місця);
- колиба (на 30 місць);
- сауна (на дровах);
- басейн;
- білярдний зал з камином;
- катання на підвісній канатній дорозі;
- парковка для автомобілів.

Вартість:

- проживання від 80 грн. за добу;
- харчування (триразове) від 43 грн.

НАША АДРЕСА: Івано-Франківська обл., м. Яремча, с. Яблуниця тел. 8(03434) 3-64-92

Довжина гірськолижних трас від 50 м до 1000 м

В радіусі 500 м знаходяться 11 підйомників

ПРИЄМНОГО ВАМ ВІДПОЧИНКУ!

ІНСТРУКЦІЯ ЗІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ОСОБИСТОЇ БЕЗПЕКИ
МЕДИЧНИХ ПРАЦІВНИКІВ

ПЕРСОНАЛ
Плюс

ЗАСНОВНИК І ВИДАВЕЦЬ —
АТЗТ Міжрегіональна Академія управління персоналом
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: Україна 03039, Київ, вул. Фрометівська, 2, МАУП, «Персонал Плюс».
Тел.: (044)490-95-19
e-mail: pplus@iapm.edu.ua
Відділ реклами: тел. 490-95-17
Відділ реалізації: тел. 490-95-18

Реєстраційне свідоцтво KB № 6562
від 1.10.2002
Підписано до друку 13.09.2005
Зам.
Наклад — 77 000 прим.
Друкарня «Інтерекспресдрук»
03134 Київ, вул. Сім'ї Сосніних, 3

Головна редакція періодичних видань МАУП
Шеф-редактор
Юрій БОНДАР
Головний редактор
«Персоналу Плюс»
Юлія КОСІНСЬКА
Погляди авторів можуть не збігатися з позицією редакції